birlik

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Türkiye Sosyalist İşci Partisi Merkez Organı

PAZARTESI GÜNLERİ ÇIKAR / 12 MART 1979 / Fiyatı : 10 Lira / SAYI : 4

SOLUN temin ediy...

MEMLEKETE

GETİRD...

kuruyor

Burjuva basınının soygun sansasyonu!

Amca"yı

Hürriyet

Hergün

Terör, kan, soygu...

...rıyor

Komünistler halkı makinalı ile taradı

1 kişi öldü, 6 kişi de ağır yara...

20 MİLYON...

BÜYÜK SO...

Hergün

(HERGÜN HABER MERKEZİ)

...soygunu

...ÇAKAL

failleri ile ilişki

Tercüman

soygunu

...inist

TERÖRİZM GERİCİLİĞE HİZMET EDİYOR

'den haberler

TSİP Sağlık Emekçileri Toplantısı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin sağlık emekçileri arasında gelişmekte olan çalışmalarının güçlendirilmesi ve işkolunda işçi ve memur statülerindeki emekçilere dönük Parti çalışmalarının merkezi olarak koordinasyonu konularını ele alan Danışma Toplantısı Ankara'da yapıldı.

Merkez Sendikalar Bürosu'ndan sağlık işçileri ile ilgili görevli arkadaşın ve Merkez Kitle Örgütleri Bürosu'nun alt komitesi olarak çalışan Merkez Sağlık Emekçileri Bürosu üyelerinin MYK denetiminde düzenledikleri toplantıya, 20'yi aşkın parti örgütünden 37 görevli katıldı.

Toplantıda, işkolunun en önemli sorunu olan işçi-memur ayırımı ele alındı. Sağlık hizmetlerinde işçi olarak çalışan emekçilerin sarı sendikacılığa karşı verdikleri mücadele Parti görevlilerinin sağladıkları yeni ve somut başarılar görüşülerek, sarı Sağlık-İş sendikasına karşı aynı iş kolunda sendikalarının mücadelesinin sorunları ele alındı.

Ayrıca, memur statüsündeki sağlık emekçilerinin demokratik ve mesleki örgütlenmesinin güçlenmesi, burada işçi sınıfı sosyalizminin gelişmesi için ülke düzeyinde yürütülen çalışmaların koordinasyonu amacıyla çeşitli kararlar alındı.

İş kolundaki son gelişmelerde önemli bir yer tutan SSK personeli sorunu da gündemdeki diğer önemli maddelerden birisiydi.

Parti'nin bu işkolunda gelişen ve kendisini her geçen gün biraz daha dayatan etkinliğinin artması için Merkez Sendikalar Bürosu ile Sağlık Emekçileri Alt Bürosu arasında sıkı bir işbirliğinin yapılması gereğine değinildi.

Bu iş koluna bağlı sendikalarda ve diğer meslek örgütlenmelerinde Parti Merkez Yürütme Kurulu'nun izlediği politikalar, illerden gelen görevli arkadaşlara daha ayrıntılı olarak iletildi.

Ankara'da İşkollarına Yönelik Sohbet Toplantıları Sürüyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Ankara İl Örgütü Partinin İkinci Kongresi sonrasında Merkez Yürütme Kurulu'nun çalışma programının ana hatlarına da bağlı kalarak, İl Örgütü çapında İşkolu ve mesleklere yönelik partili ve sempatizanların katıldığı toplantılar düzenliyor.

Önümüzdeki dönemde de sürdürüleceği söylenen böylesi sohbet toplantılarının ilki Orman emekçileri ile yapıldı. Daha sonra Maden Tetkik Arama ve Eğitim Emekçilerinin katıldığı toplantılar oldu. Bu toplantılarda son siyasi gelişmeler, Partimizin üzerine düşen görevler, demokrasi güçleri ve sorumlulukları, Sosyalist Birlik, Cephe ve Sosyal Demokrasi vb. konuları tartışılıyor.

Önümüzdeki haftalarda Ego çalışanları ve Sağlık Emekçilerinin katılması ile sürdürülecek olan böylesi sohbet toplantılarının Ankara ilçelerindeki parti sempatizanlarına da uzanacağı açıklandı. Nitekim Çubuk'lu Partili ve parti sempatizanlarının katıldığı bir toplantı da yapıldı. Bu tür Sohbet toplantıları ilgi ile izleniyor. Ve son derece yararlı oluyor.

S. D. A. C'nin 3. Kuruluş Yıldönümü Kutlandı

Batı Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin üçüncü kuruluş yıldönümü, geçtiğimiz ay sonunda yapılan geniş çaplı törenlerle kutlanmıştır. Polisario Cephesi'nin davetlisi olarak kutlama törenlerine Türkiye'den, TSİP delegasyonu katılmıştır. Ali Kar ve Tektaş Ağaoğlu'nun katıldıkları törenlere ayrıca 68 ülkenin işçi sınıfı partileri ve S.D.A.C.'yi tanıyan ülkelerden 18'inin devlet temsilcileri katılmışlardır.

Kutlama törenlerinden sonra Cezayir'e geçen TSİP delegasyonu, Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) ile görüşmelerde bulunmuşlardır. Görüşmelerde iki ülke halklarının, emperyalizme ve gericiliğe karşı dayanışmasının güçlendirilmesi yönünde ortak sonuçlara varılmıştır.

Ve Tektaş Ağaoğlu, Ali Kar daha sonra Federal Almanya'ya gitmişlerdir, Almanya'da kısa bir süre kaldıktan sonra Türkiye'ye döneceklerdir.

Düzce'de Faşist Tahrikler

Sıkıyönetim ilanından cesaret bulan faşistler, başka yörelerde olduğu gibi Düzce ilçesinde de yeni tertipler hazırlıyorlar. Sıkıyönetim dışına kaydırdıkları ve belli bölgelerde topladıkları militanlarla yeni provokasyonlara hazırlanıyorlar ve bu yerlerden biri de Düzce.

Faşistlerin tertip ve tahriklerini dikkatle izleyip değerlendiren Düzce'deki sosyalistler ve demokratik güçler ortak bir açıklama yaparak dikkatleri bu nokta üzerine çektiler.

TSİP ilçe başkanı Hızır Topal, TİP ilçe başkanlığı, TÖB-DER, TÜS-DER, TÜM-DER ilçe şube yöneticilerinin ve Bank-Sen Bolu bölge temsilciliğinin yaptıkları ortak açıklamada şöyle deniyor:

«Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üyesi Enver Ayaz'a mühürlü bir tehdit mektubu gönderilerek para istenmiştir. TÖB-DER'in duvarlarına tahrik edici faşist sloganlar yazan saldırganlar MHP MİSK'in binalarında barındırılıyorlar. 25-30 kişilik bu saldırgan grup faşist örgütlerce besleniyor ve tertibe hazırlanıyor.»

Oda Kongreleri Sürüyor

Geçtiğimiz hafta içinde çeşitli meslek odalarının kongreleri yapılmaktaydı. Ankara Tabib Odası Genel Kurulu da 10 Mart Cumartesi günü Ankara'da toplandı. TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz Ankara Tabib Odası Başkanı Doçent Dr. Nevzat Eren'in davetiyesi üzerine Genel Kurul'a bir mesaj göndererek başarılar diledi. Mesaj metnini aşağıda yayınlıyoruz:

«Ankara Tabib Odası
Genel Kurul Başkanlığına,

Daha sağlıklı, daha mutlu insanların, daha yaşanılması bir dünyanın yaratılmasında büyük payı olan hekimlerimiz, içinde bulunduğumuz zor günlerde verdikleri başarılı sınavlarla halkımızın mücadelesinin ön safında yer tuttuklarını bir kez daha kanıtlamışlardır. İnsanlık düşmanı faşizmin saldırganlığının önünün alınmasında, onurlu toplumsal misyonuyla hekimlerimizin üzerlerine düşeni yerine getireceklerine güvenimiz tamdır.

Kongrenizin çalışmalarına başarı dilerken, emekçi halkın hizmetindeki hekimliğin başarısının güçleneceğine inancımı tekrarlarım.»

Nevşehir'de Sınıf Sendikacılığı Güçleniyor

Orta Anadolu'nun bu en geri, ve burjuva iktidarlarından bütün Cumhuriyet tarihi boyunca üvey evlat muamelesi görmüş kentinde sınıf mücadelesi bütün yurt düzeyinde olduğu gibi aldıbildiğine yükseliyor. Ve yine bütün yurtta olduğu gibi gerici ve faşist baskıları kırma, çağdaş hak ve özgürlükleri kazanma mücadelesinin başını işçiler çekiyor.

Nevşehir'de kurulu Tekstil ve Gıda işkolundaki fabrikaların işçileri sarı sendika ve patron çemberini kırıp, devrimci sendikalarda toplanma mücadelesini başlattılar. Gün geçmiyor ki, işçiler Sarı Teksif'den kopup DİSK Tekstil'e ve yine Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'ten kopup DİSK Gıda-İş'e girmesinler.

İşçilerin bu hızlı uyanışı elbette patronları ve kapitalist uşağı satılık sendikacıları telaşlandırdı. Onlar, bu işçi sınıfı sosyalistlerinin başını çektiği örgütlenmenin önüne geçmek için her türlü yolu denemeye başladılar. Aç ve işsiz bırakma, işten atma tehdidi bu yolların sadece en basiti. Kiralık, ispiyoncu satılık kişiler bulup, sahte vaadlerle işçilerin DİSK'e geçmesini önleyeceğini sananlar yanılıyorlar Ve yanıldıklarını acı bir şekilde çok yakın bir zamanda yaşayarak öğreneceklerdir.

Nevşehir'li Tekstil ve Gıda işçilerinin DİSK'e geçme mücadelesi durdurulamaz!...

Sosyal Demokrat Vaadler Özveri Dayatmalarına Dönüştü

YALÇIN YUSUFOĞLU

1979 mali yılı bütçesi Meclis'ten geçtikten sonra Başbakan Ecevit konuyla ilgili konuşmasında şöyle diyordu: «Çaresizlikten değil fakat çare olarak bazı sıkıntılara bir süre daha katlanmak zorundayız. Çareyi ulusumuzun gücünde, ülkemizin olanaklarında ulusal ekonomimizin kendine özgü dinamiğinde arıyoruz ve bulacağız. İçinde bulunduğumuz dönemde pekçok ülke gibi bizim de katlanmak zorunda kalabileceğimiz özverilerin toplumsal hakça dağılmasına, taşınabilir olmasına ve tüm ulusumuz için esenlik ve refah yolunu açmasına özen göstereceğiz...»

Bu sözlerin özeti oldukça açık ve yalındı: «Ulusça sıkıntılara katlanacaktık, özveriye katlanacaktır». Yeni yeni sıkıntıların kimlere yükleneceğini, yeni yeni «özverilerin» kimden istendiğini tahmin etmek için kâhin olmak gerekmezdi. Sıkıntıyı çekecek olan geniş emekçi kitlelerdi ve «özveriye» katlanacak olan da gene onlardı.

Nitekim, bütçenin hemen ardından kabine yeni zamların saptanması için toplantılara başladı. Sonra «Ekonomiyi Güçlendirme Programı» isimli bir dizi ekonomik karar hazırlandı. Başbakan geçtiğimiz hafta bu konuda şunları söylüyordu: «...Sorun Türkiye'nin kendi başına ayakta durabilme, kendi gücüyle kalkınmasını sürdürebilme sorunudur. Bunu yurttaşlarımızın büyük katkısıyla gerçekleştirebileceğimize inanıyoruz. Bu konuda yurttaşlarımızdan beklenecek olan özveriler hem ülkemizin yakın geleceğini ve bu özveriyi gösterecek olan yurttaşlarımızın yakın geleceğini güvence altına alacak nitelikte olacaktır.»

Başbakan, eskisinden daha açık bir biçimde yurttaşlardan, yani emekçilerden özveri bekliyordu. Beklemekle de kalmayıp, hükümet eliyle yürüteceği ekonomik politikayla emekçileri bu özveriye zorunlu bırakacaktı. Özveri'nin zoraki olanına da böylece tanık oluyorduk. Bilindiği gibi özveri (fedakârlık) kelimesi bizzat gönüllülüğü yansıtır.

Halkımızın ise sömürücü egemen sınıflar lehine yapacağı tek bir fedakârlık yoktur. Bugüne değin emekçiler hangi sıkıntılara katlanmışlarsa, hepsine mecbur bırakılmışlardır.

Başbakan, «yurttaşlarımızın yapacağı özverinin, onların geleceğini güvence altına alacağını» söylüyor. Bu söze kimin ne denli inanacağı, sanırız ki, kendisinin de merak ettiği önemli bir sorudur.

Şimdiki iktidar halkın iktidarı mıdır ki, emekçiler geleceğin güvencesi için fedakârlıklara seve seve katlansınlar?

Gerçi emekçi kitlelerin önemli bir bölümü kendi sınıf çıkarlarının nerede ve nasıl bir iktidarda, hangi toplumsal-ekonomik sistemde somutlanacağını henüz yeterince ve gereğince kavrayabilmiş değillerdir. Fakat aynı emekçiler yaşam deneyimleriyle ve politik sınamalarıyla burjuva partilerinin emekçi sınıf çıkarlarına aykırı niteliklerini sezmeye ve kavramaya başlamışlardır.

Bu nedenle, sayın Ecevit, halktan boşuna özveri beklemesin. Ya da hükümetinin getireceği yeni ekonomik önlemleri özveri terimiyle değil, «emri vaki» veya «icbar» kelimeleriyle ifade etsin.

Basit tüketim mallarının sürekli artan fiyatlarına büyük oranlı yeni zamlar gelirken, işçi ücretlerinin dondurulması ya da kısıtlanması planlanırken, tüm çalışanların çıkarları üzerine kapalı kapılar ardında yeni pazarlıklar yapılırken, emperyalizme bağımlı yerli tekelci sermayenin neden olduğu ekonomik bunalımın yükü daha fazla, çok daha fazla ölçeklerde emekçi sınıfların sırtına yüklenmek istenirken, emekçilerin yaşama ve çalışma koşulları sürekli olarak eskisinden de daha kötüye giderken, halkın geleceğini güvencede görmesini ve bu amaçla özveride bulunmasını ummak şayet hayalcilik değilse, kaba bir mugallâtadır.

Halkımızın bazı acil ekonomik ve demokratik istemlerine vaadlerde bulunarak oy toplayan sosyal demokrasi, iktidara geldikten sonra bu vaadlerine sırt çevirmiş, emperyalist finans kuruluşlarının ve yerli tekelci sermaye gruplarının menfaat pazarlarında politika çizmekten öteye gidememiştir. Sonuç ise yüklenen külfetlerin sosyal demokrasi eliyle arttırılmasından başka birşey değildir.

Sosyal demokrasi kitlelere birşeyler verme vaadleriyle işbaşına gelmişti, ama şimdi —vermek şöyle dursun— onlardan yeni şeyler almak istemektedir.

Ve halkımızın çektiği sıkıntılar arttırılırken, onun üzerindeki baskı da arttırılmakta, «olağanüstü durum»-larla, yeni yeni anti-demokratik yasa tasarılarıyla, demokrasiye zıt uygulamalarla kitlelerin mücadelesi pasifleştirilmeye çalışılmaktadır. Vaadlerin ve cilalı sözlerin etkisini yitirdiği noktada yoğunluk zor'a kaydırılmaktadır.

Ama unutulmasın ki, burjuva politikalarının vaadlerinin ve yaldızlarının barutunu tükettiği noktada söz işçi sınıfına ve emekçi kitlelere geçer. İşte o noktada zor'un her türlü aracı, emekçi halkın dinamik sınıf güçleri karşısında, er veya geç, ama mutlaka iflasa uğrar.

Türkiye böyle bir sürecin içinde, böyle bir mücadele aşamasının eşiğindedir. Sosyal demokrat deneyden sonra burjuvazinin söyleyeceği söz artık tükenmiştir. Söz işçi sınıfınındır. Söz Sosyalizmindir. Bu sözün en gür sesimizle söylenmesi ise sınıf birliğimizin gerçekleşip, güçlenmesine özdeştir.

türkiye'den

Gizli Servislerin Güdümünde «İfşaat» Kampanyası

ÇAĞATAY ANADOL

Tüm dünyada emperyalizmle ve uluslararası gericilikle işbirliği halinde, sosyalizme, bağımsızlık, demokrasi ve barış güçlerine karşı mücadele eden Maoizmin gerici ve karşı-devrimci kimliği her geçen gün bir kere daha açığa çıkıyor. Giderek Maoizm, dayandığı anti-komünist döngü içinde hapsoluyor ve bu bataklıkta burjuvazinin, emperyalizmin eteğine daha çok yapışıyor.

Maoizmin ülkemizdeki baş temsilcisi TİKP de, onun evrensel niteliklerini eksiksiz taşıyor. Bu parti tam bir burjuva şoven milliyetçiliği içinde gericilerle birlikte ırkçılık propagandası yapmaktan perva duymuyor. Kahraman Vietnam halkına karşı caniyane bir saldırı düzenleyen Çin'i «desteklemedikleri, tarafsız kaldıkları» için «sözde milliyetçileri» suçluyor.

TİKP'nin gayri resmi organı «Aydınlık» gazetesinde başlatılan tefrika Maocuların karşı-devrimci misyonlarını genişletmekte olduklarını vurguluyor.

«Aydınlık» 4 gün süreceğini ilan ettiği bu yazı dizisinde sol'da yeralan grupları «inceliyor». Bu «inceleme» gazetenin arka sayfasını kaplayan bir tabloyla başlamış. 12 Mart'ı yaşayanlar böylesi tabloları hatırlayacaklardır. Sıkıyönetim kumandanlıklarında yapılan ve gazetecilere açık «brifing»ler sırasında benzer tabloların duvarları kapladığı gazetelerde yayınlanan resimlerle saptanmıştı. Bu tabloların hangi gizli servisler tarafından hazırlandığı da herkesin malumu idi.

Burjuvazinin sola karşı büyük bir operasyona hazırlandığının sezinlendiği şu günlerde, halk düşmanı «Aydınlık» gazetesinin böyle bir yayına girişmesi oldukça anlamlıdır. Bununla ilgili ön hazırlıklar çerçevesinde «Sol'un haritasının» belirlenmesi çalışmalarının yürütülmekte olduğu bilinmektedir.

İşte «Aydınlık»ın tefrikası bu hazırlığın bir parçasıdır ve gizli servislerle bağıntısı su götürmez bir gerçekliktir.

«Aydınlık» tefrikasına başlarken şunları söylüyor:

«İhbarcılık suçlamaları daha önce de olduğu gibi bizi etkilemeyecektir. Bu sesler yükseldikçe biz doğru yolda olduğumuzu anlayacağız.»

Karşı-devrimci saflarında yeralan Maocuların her melaneti yapabileceklerinden kimsenin kuşkusu yok. Jurnal, iftira, tezvirat ve yalan ise Maoculuğun şanındandır.

Ama Maocuların «doğru yolda olduklarını anlamaları için» ihbarcılık yapmalarına ve kendilerine «ihbarcısınız» dendiğinde yollarının doğruluğunu anlamalarına gelince; TİKP şefleri burjuvaziye ve emperyalizme *«doğru yolda»* olduklarını kavratmak, bir kez daha kavratmak çabasındadırlar...

Yani sözkonusu olan şey uşaklığın rütbesini yükseltmek üzere sadakat beyanıdır. Bilindiği gibi Mao «şayet düşman bizi kötülüyorsa, bilin ki doğru yoldayız» demişti. Ve halk güçleri Maoculuğu kötüledikçe, Maocular da halk düşmanlığı yolunda ne denli ilerlediklerini görerek yollarının «doğruluğunu» anlayacaklar ve bundan keyif duyacaklardır.

Yeni Seçim Yasası Parlamentoda
«Boşuna Gayret»

Bir süre önce seçim yasalarını düzenlemekle görevli partilerarası bir «özel» komisyon, vardığı ortak sonuçları açıklamıştı. Komisyonun seçim yasalarında yapılmasını gerekli gördüğü en önemli değişiklik, seçimlere katılma hakkına ilişkin yasa maddesiyle ilgiliydi. Yasa maddesine göre 15 ilde tüm ilçelerde örgütlü bulunmak, seçimlere katılmanın esas koşulunu teşkil ediyordu. Komisyon bu sınırlamayı kafi görmemiş ve tüm ilçeleriyle örgütlü bulunulması gereken il sayısını 20'ye çıkarmaya karar vermişti.

Daha sonra bu konu, bütçe görüşmelerinin taşıdığı öncelik dolayısıyla geri plana atılmıştı.

Geçtiğimiz hafta «özel» komisyonun konuyu tekrar ele aldığı ve sınırlama kararını daha da pekiştirdiği belli oldu. Komisyon, seçim yasalarıyla ilgili ve demokratik nitelikteki bazı maddeleri, örneğin 18 yaşındakilere seçme hakkının verilmesi gibi konuları daha sonraya bırakmış ve gözde deyimiyle seçim yasası değişiklik önerileri «paketinden» gene seçimlere katılma hakkını kısıtlayan maddeleri çıkarıvermişti.

Komisyon bu sefer 20 ili de yeterli bulmamış ve «il sayısının en az üçte birinde» yani 23 ilde tüm ilçeleriyle birlikte örgütlü olmayı seçimlere katılmanın koşulu olarak benimseyivermişti.

Meclis Başkanının bir basın toplantısı yapmasına gerek duyulacak kadar önem verilen bu konu, ivedilikle meclise sevkedilecek ve kanunlaştırılacakmış.

Başka konularda birbirlerinin gözünü oyan burjuva partileri neden bu konuda kolaylıkla kenetlenivermişlerdir?

Söz konusu sınırlama burjuva partilerinin seçimlere katılmasına ilişkin değildir. Çünkü seçimlere katılmak için kendi listesinden parlamentoya girmiş tek bir üye bile gelecek seçimlere katılmak için yeterli olmaktadır.

Böylece artık hiçbir sosyal varlığı kalmayan CGP ve DP, burjuvazinin koruyucu kanatları altına alınmıştır.

Sınırlama doğrudan doğruya işçi sınıfı sosyalist hareketine getirilmek istenmektedir. Anlaşılıyor ki, kötü işleyen devlet çarkı, burjuva partilerine sınırlamayı 15'ten 20'ye çıkarmanın bu amaca yeteceği konusunda yanlış bilgi vermiştir. Daha sonra bu yanlışın farkına varılmış, İçişleri Bakanlığı arşivleri incelenmiş ve aşılması şart koşulan duvarın daha da yükseltilmesinin gerekli olduğu anlaşılmıştır. Böylece 23 rakamına varılmıştır.

Hazretler akılları sıra bu yoldan işçi sınıfı politikasının seçimlerde temsil deilmesini önlemeyi umuyorlar.

İşçi sınıfı sosyalist hareketi seçimlere katıldığında daha çok hangi partinin seçmen kitlesini etkiliyecektir? Elbette, öncelikle demokratik alandaki özlemler hangi partinin seçmen tabanında daha yaygınsa o partinin. Faşizme karşı tutarlı bir mücadele vermekten kaçınan, habire emperyalizme ve tekelcilere güven vermeye çalışan bir partinin, Yani CHP'nin.

Ve ne ilginçtir ki, burjuva politika pazarında birbirinin gözünü oyan CHP ile MC partileri, işçi sınıfı politikası düşmanlığı temelinde hemencecik anlaşıvermişler. Sosyalizm aleyhtarlığı hepsinin «asgari müşterek»i oluvermiş.

Gene bu partiler, sözkonusu yasa tasarısında sosyalist siyasal hareketi hedef alan başka bir dizi «incelikler» daha getirmek konusunda da anlaşıvermişler.

Doğrusu, değişik burjuva siyasetlerinin bu «dayanışmaları» engin ve seçkin bir «vatanperver»lik örneği olarak göz yaşartıcı bir tarihsel olay niteliğinde. Zaten eski AP'li, şimdiki CHP'li ve MHP destekli sayın meclis başkanı da bu konuda partilerin gösterdiği işbirliği ve tesanüd konusunda göz yaşartıcı bir demeç verdi.

«Haydi hayırlısı!» diyelim. Ama anti-komünizm temelinde kolayca kol kola giren partilere, işçi sınıfının da bir çift sözü olduğunu hatırlatalım.

«Boşuna gayret!»

Seçmen Yaşının 18'e İndirilmesi Gene Savsaklandı

Şimdiki seçim kanununda değişiklik yapmak üzere Mecliste grubu bulunan partilerin oluşturduğu ortak komisyon, hazırladığı yasa tasarısını geçen hafta meclis başkanlığına verdi.

Bu tasarıda göze çarpan ve teşhir edilmesi gereken önemli noktalardan ikisi şunlardır:

● Seçmen yaşının 18'e indirilmesi konusunda herhangi bir hüküme tasarıda yer verilmemiştir. Oysa bilindiği gibi komisyonda yeralan partilerin hepsi geçen genel seçimler öncesinde gençlerimizin bu acil talebini kabul etmek zorunda kalmışlar ve seçmen yaşının 18'e indirilmesini benimser gözükmüşlerdir. Ne var ki, bu partilerin hazırladıkları değişikliklerde seçmen yaşının 18'e indirilmesi bir kez daha hasır altı edilmiştir.

● Aynı şekilde, yurt dışındaki yurttaşlarımızın seçimlerde oy kullanabilmeleri konusundaki acil talep de, sözkonusu partiler tarafından daha önce benimsendiği halde, getirilen yeni tasarıda bu demokratik hakla ilgili bir hüküm yer almamaktadır. Oysa bilindiği gibi, çok büyük çoğunluğu işçi —ya da işçi ailesi olmak üzere— bir milyondan fazla yurttaşımız yurt dışındadır. Ama burjuva partileri, bu geniş yurttaş topluluğunun kendi uyruğu oldukları ülkenin parlamento seçimlerinde oy kullanmalarına yanaşmamaktadırlar. Bu konuda yıllardır vaadlerde bulundukları halde, iş somut bir noktaya gelince, burjuva politikacıları yabancı ülkelerdeki yurttaşlarımızı bu en doğal haklarından bir kez daha mahrum etmişlerdir.

İşçi Sınıfı Sosyalist Hareketi Seçimlere Katılacaktır

Şu anda parlamentoda temsil edilmeyen partilerin seçimlere katılmalarını zorlaştırmak amacına yönelik olarak getirilen yeni kısıtlamalar ve yükümlülükler geçtiğimiz hafta sosyalist ve ilerici kamuoyunun dikkatini çeken bir başka noktaydı. Gene seçimlere katılmak için bir partinin 15 ilde tüm ilçeleriyle örgütlenmiş olması zorunluluğu, yeni tasarıyla 23 İl'e yükseltilmektedir.

Bu değişikliğin soldaki bazı partilere karşı getirildiği açıktır. Çünkü birer mevta haline gelmiş olan CGP ve DP gibi burjuva partilerinin seçimlere katılabilmelerini sağlayacak kolaylıklar ihmal edilmemiştir.

Bir siyasal partinin seçimlere katılabilmesi için şimdiki yasadaki mevcut kısıtlamalar bile anti-demokratik nitelik taşımaktayken, bu önleyici kayıtların arttırılması anti-demokratizmin arttırılmasına eşdeğerdir.

Şu noktayı vurguyla belirtelim ki, sola karşı getirildiği belli olan bu ek kısıtlamalar, işçi sınıfı politik hareketimizin genel, kısmi ve yerel her türlü seçime katılmasını engelleyememektedir. Dosta, düşmana buradan ilan edelim ki, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, 1979 Kısmi Senato seçimleri dahil, tüm seçimlere katılacaktır. Ama sorun, TSİP'in seçimlere katılıp katılmaması ile sınırlı değildir. Sorun bir ilkesel sorundur, bir demokratik sorundur. İşçi sınıfı politik hareketi, sadece kendi demokratik ve siyasal haklarını değil, aynı zamanda demokrasi çizgisindeki diğer sol partilerin de haklarını savunur. O partiler küçük partiler dahi olsalar, onların seçimlere katılmalarının burjuvazi tarafından önlenmesi işçi sınıfı partisinin demokratik mücadele konuları arasındadır.

Bir noktayı daha özellikle vurgulayalım ki, soldaki bazı partilerin seçimlere katılmasının önlenmesinden, kendi partimizin çıkarları açısından memnunluk duymayız. Böylesi bir tutum katıksız bir grup bencilliği gözlüklerini takarak, burjuvazinin getirdiği anti-demokratik yasalara sığınmak suretiyle solun iç sorunlarını çözmeye kalkışmak demektir. Böyle bir anlayışın devrimcilikle, sosyalistlikle ilgisi yoktur. Sosyalist hareketin bölünmüşlüğünün giderilmesi ve dağınıklığının önlenmesi ancak ve ancak tutarlı, bilimsel bir politika izlemekle, sosyalist ve demokratik birlik politikasını kararlıca savunmakla ve işçi sınıfı sosyalizmini yığınsal bir siyasal harekete dönüştürmekle mümkündür.

Solun iç sorunlarının bu biricik çözümünü untup, burjuvazinin birtakım sol partilere karşı koyacağı yeni kısıtlamalardan avantaj sağlamayı ummak işçi sınıfı politikasına yakışmaz.

Hatırlanacağı gibi 1977 genel seçimlerine TSİP'in katılması İçişleri bakanlığı mekanizmasının çeşitli kademelerinde ilgili makamlara geç bildirim yapıldığı için engellendiği ve TSİP yöneticileri yüksek seçim kuruluna belgelerle itirazda bulunduğu zaman, itirazın reddedilmesi için yayın yapan kimi sosyalistler çıkmıştı. Gene çeşitli yasal engeller nedeniyle çalışmaları kısıtlanan başka bir sosyalist çevre de TSİP'e yapılan engellemeden memnun olmuştu. Bu anlayışların, sözkonusu çevreleri, işçi sınıfının biricik partisi olma payesine yükseltmedikleri somutta görüldü.

Sosyalist hareketin bölünmüşlüğü sorunu vardır ve bu sorun en çarpıcı bir biçimde gözler önündedir. Sosyalizmin bir iç meselesi olan bu sorunun şu ya da bu şekilde çözümlenmesi, hiçbir zaman burjuvazinin anti-demokratik kayıtlarına, kurallarına bağlı değildir. TSİP, çeşitli yasaklar nedeniyle hukuki ve siyasi meşruiyeti tanınmayanlar başta olmak üzere tüm sosyalist ve ilerici siyasal güçlerin demokratik ve yasal haklarını kararlıca savunmuştur, bu noktaları Kongre Kararlarında defalarca dile getirmiştir ve şu ya da bu parti üzerindeki şu veya bu dozdaki anti-demokratik kısıtlamalardan, kendisi için yarar sağlamayı daima reddetmiş ve solun iç sorunları ile burjuvazinin politikalarını titizlikle birbirinden ayırdetmiştir. Burjuvazinin politikalarına karşı, tüm sosyalist ve ilerici güçlerin beraberliğini savunmuş, Türkiye solundaki kargaşanın giderilmesini, sosyalist hareketteki bölünmenin önlenmesini ise her türlü burjuvazinin çizdiği siyaset arenasının ve onun kurallarının dışında tutmaya azami derecede özen göstermiştir.

Adıyaman'da Provokasyon

Adıyaman'da demokratik kuruluşların düzenlediği miting ve yürüyüşten bir gün önce MHP merkez ilçe başkanı öldürüldü.

Amaç Elazığ, Malatya, Sivas ve K. Maraş olaylarının bir başkasını tezgahlamaktı. MHP'li ilçe başkanının öldürülmesi de tıpkı Fendoğlu'nun öldürülmesi gibi tam bir provokasyondu.

Fakat karanlık mihraklar bu kez emellerine ulaşamadılar ve Adıyaman da bir kıyım tertipleyemediler.

Batılı Devletlerden Kredi Alma Umutları Suya Düşüyor

Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu derin bunalımdan çıkış yolunu, emperyalistlerden kredi beklemeye bağlayanların umudu yavaş yavaş suya düşmektedir.

Bilmem hangi uluslararası finans kuruluşunun ya da bilmem hangi devletin Türkiye'ye «yardım» yapacağına değin haberler gazetelerde tekrarlana tekrarlana bugüne değin gelinmiştir. Ne başbakanın gezileri, ne de diğer ilgili bakanların batılı devletleri ziyaretleri somut bir sonuç vermemiştir.

Öte yandan AET'den beklenen kolaylıklar ve AET'ye getirilen istekler bir kez daha geri çevrilmiştir.

● Avrupa'da Türkiyeli işçilerin serbest dolaşımının sağlanması,

● Türkiye'nin tarım ürünlerinin Avrupa'da pazarlanması için kolaylıkların tanınması,

● Türkiye'ye yardım fonunun kurulması, şeklinde üç ana noktada yoğunlaşan istekleri AET reddetmiştir.

Aynı şekilde Paris, Bonn ve Oslo'da görüşmeler yaparak borç erteletmesi yanında özellikle «taze para» için çaba gösteren Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu'nun da gayretleri sonuç vermemiş, bakan Türkiye'ye eli boş dönmüştür.

dünya'dan

Halklar Cezalandırılamaz!

HÜSEYİN HASANÇEBİ

Herkes, Çin'in Vietnam'a karşı giriştiği saldırı savaşlarıyla bir yanından ilgilendi. Saldırganın çeşitli uzantıları olan maocular ve yeni müttefiki emperyalistler dışında hemen herkes Vietnam halkının safında yer tuttu ve saldırganın tüm dünyada ve bir anda tecrit olmasının koşulları yaratılmış oldu.

Pekin'in maocu önderliği suçunu kendi ağzıyla itiraf ediyor ve Vietnam halkını «cezalandıracağını» söylüyordu. ABD emperyalizmi de, Fransız emperyalizmi de, Japon emperyalizmi de aynı yolu denemişler ama ders alan kendileri olmuşlardı. Aynı hevesle yola çıkan Çin de dersini almış bulunuyor.

Pekin gericileri işgal ettikleri toprakların derin bir tuzak olduğunu biliyorlardı ve bunu kelle sayısıyla aşacaklarını sanıyorlardı. Vietnam Halkı milis güçleriyle işgalci Çin ordusunu düzenli ordusunun önüne doğru çekerken Pekin bunu da biliyordu ve umudu, işgal ettiği topraklarda yerleşip mevcut konumunu koruyacak bir «ateş kes» elde etmeye bağlamıştı.

«Cezalandırmak» istiyen Pekin saldırganlarının şimdi yaptıklarının faturasını ödemeleri aşamasına gelinmiştir. Saldırganın, yarattığı fiili durumu korumaya yönelik manevraları Sosyalist Vietnam tarafından boşa çıkarılmıştır ve sahte «ateş kes» çağrısının arkasındaki oyun bozulmuştur. Vietnam, topraklarındaki işgalcileri kapı dışarı edinceye kadar savaşacağını, böylece, cezaya müstahak olan asıl suçlunun cezalandırılacağını göstermiş olmaktadır. Suçlu, Pekin'in iktidar önderliğidir, maocu haydutluktur.

Halklar ancak kendi düşmanlarına, barışın ve sosyalizminin düşmanlarına ders verirler. Kendileri ise, yine kendilerinden başkasından ders almazlar. Halkların cezalandırılabileceği umuduna kapılanlar her zaman yanılmışlardır ve bu nedenle, layık oldukları cezayı görmüşlerdir.

Bu aşamada Pekin gericileri «vur-kaç»ın verdiği asgari avantajı bile öne çıkarıp kullanmak istiyebilirler. Böylece, hangi amaç için bu saldırıya giriştiklerini açıkça söyleyememekten doğan boşluğu, maocu demagojinin yeni biçimleriyle doldurmaya çalışabilirler.

Ne ki bu da boş bir çabadır. Vietnam'a «ceza verdiğini» söyliyen haydutluk, bu cezanın somut biçimi olarak öldürdüğü sivillerin, kanına girdiği çocukların günahından, elde ettiği sonuç olarak da, barışa havlayan sivri dişlerinden başka bir şey gösterememiştir. Şimdi ise görme sırası kendisine geldiğinden, kuzu postuna bürünmeye çalışmaktadır ama öğrenecektir;

Halkların yenilmezliğini!

İspanya Seçimlerinde İKP Kazançlı Çıktı

1 Mart 1979'da İspanya'da yapılan genel seçimlerde Parlamento'nun birleşiminde büyük bir değişiklik olmadı. Başbakan Adolfo Suarez'in Demokratik Merkez Birliği'nin (DMB) Parlamento'da çoğunluğu sağlayamaması ve bu nedenle burjuvazi açısından «istikrarlı» bir yönetim oluşmaması üzerine alınan erken seçim kararı ile DMB'nin salt çoğunluğu sağlamasa bile parlamenter sayısını arttıracağı ve durumunu sağlamlaştıracağı bekleniyordu. Ancak seçim sonuçları bu beklentiye uygun çıkmadı.

Suarez'in «merkezci» Partisi 167 kişiyle Parlamento'ya yine en çok temsilci sokmayı başardı. Bu miktar 1977 Temmuz'unda yapılan seçimlerde DMB'nin elde ettiği parlamenter sayısından sadece 1 fazlaydı. Ancak bu 1 fazlalığa rağmen Suarez'in Partisi'nin bir hayli oy kaybı oldu. Seçime katılma oranı önceki seçimlerden % 10 düşüktür. Ve DMB'nin oyları % 35'ten % 34'e düşüyordu. Felipe Gonzales'in «Willy Brand'çı» sosyal demokrat Partisi, İspanyol İşçi Sosyalist Partisi (İİSP) büyük oy kaybına uğrarken sosyal demokrat muhalefetin başarısızlığını da ortaya koyuyordu. 1977 seçimlerine kıyasla 700.000 civarında oy kaybeden İİSP'nin oy yüzdesi de % 33'den % 29'a düşüyordu.

Seçimlerde en büyük darbeyi aşırı sağcılar ve faşistler yedi. «Demokratik Koalisyon» etiketine sığınan aşırı sağın oyları % 9'dan % 5'e düştü. Faşistler ise tek bir temsilci gönderebildiler Parlamento'ya. Bu olgu İspanyol halkının faşizme duyduğu nefretin mertebesini gösteriyordu.

Seçimlerden kazançlı çıkan tek Parti İspanyol Komünist Partisi oldu.

İKP hem miktar hem de yüzde olarak oylarını arttırırken Parlamento'ya soktuğu temsilci sayısını da 20'den 23'e çıkartıyordu. 1977'ye kıyasla 250.000 daha fazla oy alan İKP'nin toplam oyları 2 milyonu bulurken oy oranı da %9'dan % 10.5'a yükseliyordu.

İspanyol seçimleri ülke burjuvazisinin ne denli müşkül durumda olduğunu kanıtladı. Genel seçimler üzerinden iki yıl daha geçmediği halde Franko faşizmi sonrasında önemli prestij kazanan «liberal» burjuvazinin nasıl hızla yıprandığı açığa çıktı. Aynı şekilde sosyal demokrat muhalefetin de kitleleri tatmin etmeyen politikası oylarla tescil edildi.

Bu ortamda İKP'nin oylarının artması bir başarı olarak gözüküyor. Gerçekten başarısız bir iktidar ve yine başarısız bir sosyal demokrat başmuhalefetin gerilemelerine karşılık komünistlerin ilerlemeleri başarıdır.

Ancak İKP Genel Sekreteri Carillo'nun başlattığı oportünist ve antisovyetik kampanya olmasaydı burjuva partilerinin böylesine başarısız olduğu bir ortamda İKP'nin kazancı herhalde bu kadarla sınırlı kalmazdı. Özellikle seçime katılma oranındaki düşme, burjuva partilerinden hızla soğuyan emekçi kitlelerin, Carillo'nun oportünist ve Sovyetler Birliği'ni, sosyalizmin anayurdunu aşağılayan ve kötüleyen politikasına güvensizliğinin de bir sonucudur. Carillo'nun sulandırma çabalarına rağmen İKP'nin ilerlemesi sosyalizmin bir başarısı olarak değerlendirilmelidir.

Carter'ın Orta Doğu Gezisi ve Emperyalist Manevralar

Mısır-İsrail arasında, ABD tarafından temelleri atılan köprünün inşasının tamamlanması sürecinde bir kısım zorluklarla karşılaşılmış, ABD yönetimi bu zorlukların aşılması için yoğun çaba göstermiş olmasına rağmen, özellikle İsrail'in direncini kırıp tavizler vermesini sağlamayı başaramamıştır. Bu nedenle ve Begin'i ikna için Carter İsrail başbakanını Amerika'ya çağırmış, anlaşma zemininin son biçimi oluşturulmuştur. Bu biçimden her iki tarafın da memnun kaldığı, dolayısıyla da Sedat'ın karşı çıkmıyacağı hesap edildiğinden, «formülün» Carter tarafından Kahire'de masaya sürülmesi aşamasına varıldığı anlaşılmaktadır.

Ancak yeni formül, Mısır'ın ve dolayısıyla Sedat'ın razı olamıyacağı veya karşılık olarak daha fazla şeyler isteyeceği zorlamalar içermektedir. Sedat bugüne kadar istediği tavizlerin hiçbirini İsrail'den koparamazken, bunların karşılığı olarak ABD'den ödünler almıştır. Bu nedenle Mısır-İsrail Pazarlığı büyük ölçüde Mısır-ABD pazar-

Moritanya-Polisario Zirve Toplantısından Olumlu Sonuç Alınamadı

Moritanya Devlet Başkanı Albay Mustafa Ul Muhammed Salek ve POLISARIO Cephesi Genel Sekreteri Muhammed Abdülaziz, kısa bir süre önce biraraya geldiler. Bu konudaki açıklamayı Muhammed Abdülaziz, Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin ilanının üçüncü yıldönümü dolayısıyla yapılan kutlama töreninde ve yüzlerce yabancı davetli önünde yaptı.

POLISARIO yöneticilerine göre bu görüşme hiçbir somut sonuç getirmedi. Moritanya yöneticileri, işgal ettikleri Batı Sahra topraklarını boşaltmaya söz vermekle birlikte «kesin hiçbir şey söylemediler ve savsaklama numaralarında ısrar ettiler» diyen Muhammed Abdülaziz konuşmasını şöyle sürdürdü: «Eğer bu tür manevralar sürerse, ki bu ancak bilinçli bir politika ile olabilir, halkımızın savaşı sürdürmekten başka bir seçeneği kalmayacaktır.»

Sahra Başbakanı Muhammed Lanin de Cezayir'de yayınlanan bir dergiye verdiği demeçte Sahra ve Moritanya arasında siyasi ve coğrafi bir federasyon olasılığı düşüncesini tümüyle reddediyordu. Çünkü ona göre böyle bir düşünce: «Sahra halkının tüm gerçeğini ve mücadelesinin içeriğinin tamamını reddetmektir»... «Bölgede barış ve güvenlik ancak, S.D.A.C. tamamen özgür olduğunda gerçekleşecektir. Federasyon sorunu ancak birleşik ve bağımsız bir SAHRA ile söz konusu olabilir.»

lığına dönüşme istidadı göstermiştir.

Carter, ne verip veremiyeceği konusunu Sedat'la görüşürken, silah çeklerini masaya olta olarak atacaktır. Bu, Mısır ekonomisinin değil, Sedat rolünün kurtarılması demektir ki, Enver Sedat'ın bölgede çıban başı olmaya duyduğu hevesle, Carter'ın silah tekelleri adına duyduğu heves çakışmaktadır. İran'dan boşalan yeri doldurmaya aday olan Sedat'ın tahkim edilerek Arap Yarımadasına saldırtılması planı, Carter'ın Orta Doğu gezisiyle olgunlaştırılmış olacaktır.

Ne ki, Sedat'a yüklenen yeni görev, biraz zorlamadır. Çünkü bölgede Sedat'ın hesaplarına uygun zemin yok gibidir. Güney Yemen ve Filistin etrafında odaklaşan hesaplara şans biçmek için Şah'ın kaderine biraz yakından bakmak yeter!

Çin-ABD İttifakı Çok Yönlü Gelişiyor

Günümüzde ülkeler ve halklar iki tercih karşısında bulunuyorlar. Ya barış ve ilerleme yanlısı olmak, ya da emperyalizm ve gericilik safında bulunmak. Halklar tercihlerini her zaman barış ve ilerlemeden yana kullanırken, halk düşmanları, gerici ve milliyetçi iktidar güçleri tercihlerini emperyalizmin ve barış düşmanlığının safına geçmek olarak kullanıyorlar. Bu çok geniş bir genelleme olduğu için, bugün bütün siyasal tutumları tanımlıyor ve bunun dışında bir üçüncü yol bulunmuyor.

Maocu Pekin gericiliği, küçük burjuva milliyetçiliğinden başlayıp büyük han şovenizmine doğru gelişen ve en sonunda da saldırganlığa dönüşen yolunda ve bir noktada kaçınılmaz biçimde emperyalizmin safına düştü. ABD-ÇİN yakınlaşması derece derece yükselerek maocu Pekin yönetiminin bu hayat eğrisini açığa vurdu. Teng'in ABD ziyareti, hem siyasal, hem de ekonomik olarak kurulan ittifakın en uç noktasına vardığının kanıtı oldu.

Geçen hafta yapılan bir anlaşma ile 1949 yılında kamuşlaştırılmış olan ve Çin'de bulunan ABD mal varlığının parasal değerinin Pekin tarafından ödenmesi kabul edilmiştir. Böylece Çin, her iki ülkenin maliye bakanlarının imzaladığı anlaşma gereğince, Çin'in yarı sömürge döneminden kalan ABD yatırımlarının karşılığını ödemiş olacaktır.

Buna karşılık anlaşma, Çin'in ABD'deki mal varlığının 80 milyon dolarlık bölümü üzerindeki «dondurma» işlemini de kaldırmış olmaktadır. Sembolik bile olsalar bu rakamlar, ÇİN-ABD yakınlaşmasının, sadece dünya politikasında ve sosyalist ülkenin düşmanlığı platformunda iki ülkenin yanyana düşmesi gibi «rastlantısal» (!) bir olay olmadığı, bunun, ekonomik ve politik çıkarlar açısından ve iradi bir bütünleşmeyi anlattığı, çarpıcı bir biçimde kendisini göstermektedir.

Bu yakınlaşmanın dünya barış güçlerinin karşısında gerici bir bloklaşma olduğu iyice anlaşılmıştır.

Kampuçia Halkının Zaferinin Ardında Uzun Bir Mücadele Tarihi Yatmaktadır

Gerici Pol Pot kliğinin yıkılmasına yolaçan kitlesel halk ayaklanmasının ardında, dünya kamuoyunun pek az bildiği uzun bir mücadele yatıyor. Bu mücadele sürecinde nihai ayaklanmaya zemin olan bir dizi yerel başkaldırı yeralıyordu.

Kampuçia devlet başkan yardımcısı, Komünist Partisi Siyasi Büro üyesi ve Genel Kurmay 2. Başkanı So Phim bu ayaklanmalardan biri sırasında öldürülmüştü.

Bugün So Phim sağolsaydı yeni kurulan Kampuçia Halk Cumhuriyetinin başta gelen liderlerinden biri olacaktı.

İlk büyük ayaklanma 1977 Şubat'ında ortaya çıkmıştı. Başkent Pnom Pen yakınlarındaki 170. Tümenin başkaldırısı kanla bastırılmış, tümen kumandanı Chi Kray idam edilmiş, tümenin önde gelen üç subayı Pnom Pen Stadyumunda, orta çağlara özgü bir şekilde diri diri yakılmışlardı.

Bir diğer ayaklanma Mart 1977'de Stoung ve Chi Kreng bölgelerinde patlak verdi. Pol Pot rejimi başkaldırıyı bastırmak için bölgeye çok sayıda T-28 tankı gönderdi.

Nisan 1978'de Kratie ve Kompong Thom'da başlayan halk ayaklanmalarından sonra boyutları bakımından en büyük ayaklanma So Phim'in önderliğini yaptığı ve Svay Rieng, Prey Veng ve Kompong Cham eyaletlerini kapsayan hareketti.

So Phim ve yoldaşları 1977 Kasım'ından beri ayaklanmaya hazırlanıyorlar ve çeşitli yerlere gıda maddeleri, silah ve mühimmat depoluyorlardı.

26 Mayıs 1978'de devrimci lider So Phim'in güçleriyle Pnom Pen'deki Maocu rejimin güçleri arasında şiddetli bir savaş patlak verdi. Chup lastik fabrikasının yüzlerce işçisi ve ayaklanmanın ortaya çıktığı bölgede yaşayan binlerce köylü devrimci başkaldırıya katıldı. 28 Mayıs'ta So Phim kuvvetlerine, küçük gruplara ayrılmalarını ve gerilla savaşına başlamalarını emretti. 1978 ortalarında da gerilla faaliyeti güçlenerek birçok eyalete yayıldı. Devrimci güçler bu mücadeleleri sırasında Çin yapısı birçok askeri aracı tahrip etmişler ve Pnom Pen rejimine danışmanlık eden Çin uzmanlarından bazılarını tutsak etmeyi başarmışlardı.

Pnom Pen rejiminin devrilmesini «Vietnam birliklerinin ülkeyi işgaline» bağlayan kapitalist basının propagandalarının temelsizliğini açığa çıkarma bakımından bu bilgiler çok önemlidir. Tüm bu gelişmeler nihai ayaklanmayı hazırlayan uzun bir mücadelenin varlığının kanıtlarıdır. Batı basınının Pol Pot rejiminin üç yıl içinde 2 milyonu aşkın sayıda kişiyi katlettiğini bildirmesi de ülkede cereyan eden kurtuluş mücadelesinin boyutlarını gösteriyordu.

POL POT-LENG SARY KLİĞİNİN ÇİN'LE İLİŞKİLERİ

Pekin'in Pol Pot-Leng Sary kliğiyle siyasi ve askeri alanlardaki ilişkileri çok iyi bilinmektedir. Ama bu ilişkinin pek bilinmiyen başka yönleri özellikle Çin liderlerinin kullandığı metodları aydınlatması bakımından önem taşıyor.

Pol Pot'un asıl adı, Saloth Sar; Leng Sary'nin asıl adı Kim Trang'tır. Bu kafadarların ikisi de Çin kökenlidirler. Her ikisinin de annesi Çin'lidir. Leng Sary'nin babası da Vietnam'da yaşayan bir Çin'liydi.

Pekin liderlerinin bu kan bağlarını Kampuçia hükümetini bir piyon haline getirmekte ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyetini taciz etmekte kullanmış olduklarının inkar edilemez kanıtları mevcuttur.

Fransız kolonyalizmine karşı sürdürülen mukavemet hareketi sırasında Pol Pot ve Leng Sary Fransadaydılar. Kampuçia konusunda geniş bilgi sahibi olan siyasal uzmanlar, Pol Pot'un iktidara geldiği Nisan 1975 tarihinden itibaren Fransız kolonyalizmine karşı 1945'ten 1954'e kadar süren mücadelede yeralmış tüm militanları gaddarca tasfiye etmesinde, mücadelenin dışında bulunmanın ezikliğinin payı olduğunda müttefiktirler.

Pol Pot 1965 yılında, «Büyük Proleter Kültür Devrimi»nin zirvesine varmış olduğu bir sırada Çin'e gitmiş ve orada Mao'nun karısı Chiang Ching ve «Dörtlü Çete»nin diğer elemanlarıyla yakın ilişkiler kurmuştu. Pol Pot'un kendi ülkesinde benzer bir uygulamaya, çok daha büyük boyutlarda olmak üzere, daha o zamanlar karar verdiği tahmin edilebilir.

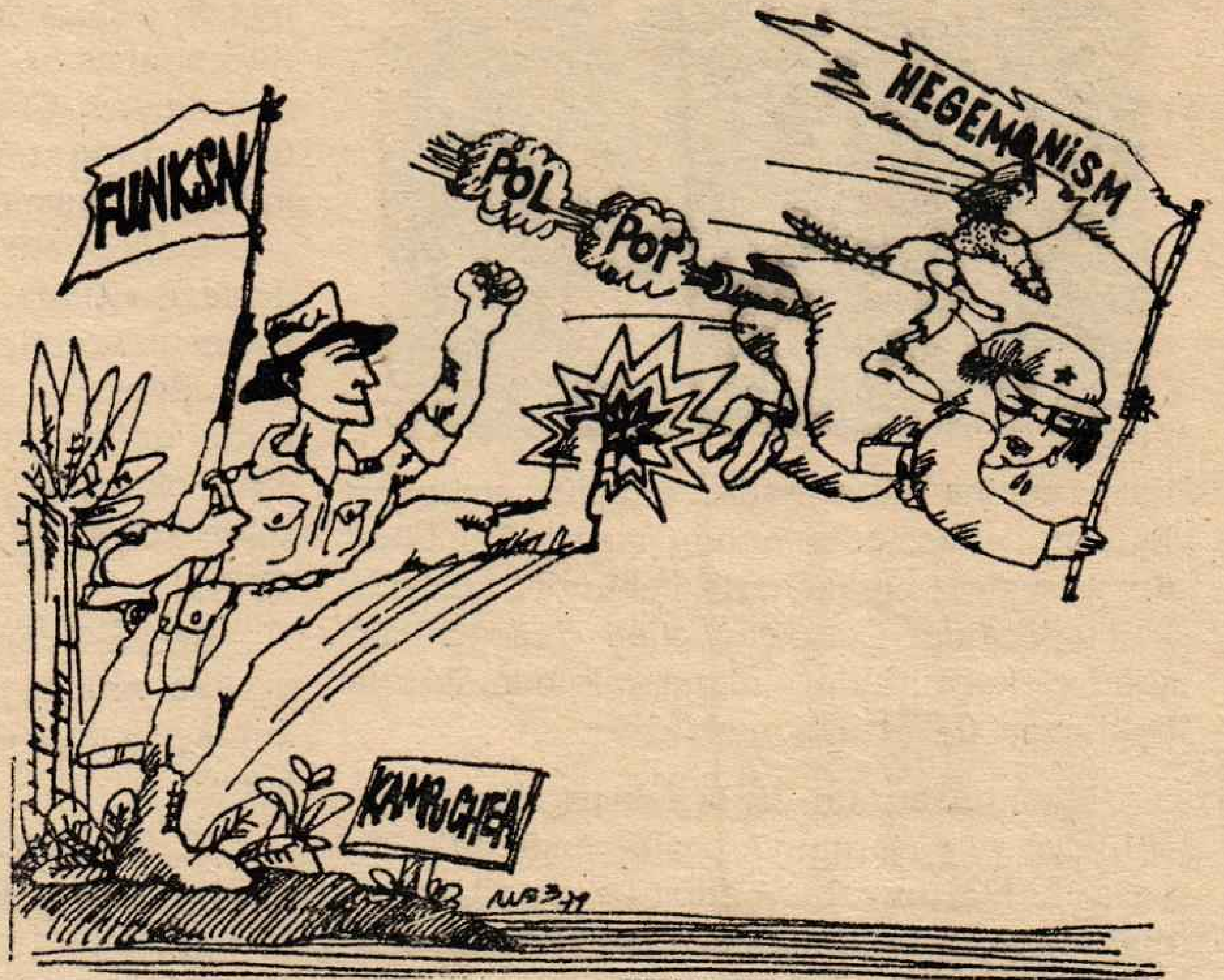
Kampuçia'da Pol Pot'un iktidara geldiği Nisan 1975'te «Dörtlü Çete» Çin'de iktidarda bulunuyordu. Teng Hsiao Ping ikinci kez iktidardan düşmüş ve bu Pol Pot ve şürekası tarafından harekete alkışlanmıştı. Belki de bu yüzden Pol Pot-Leng Sary kliği iktidardan tekerlenince Çin'de pek öne çıkarılmadılar.

Birçok gözlemci Pol Pot'un halen Çin'de olduğunda müttefiktirler. Ancak Çin yöneticileri onun Kampuçia'da «mukavemete önderlik ettiği» gibi bir efsane yaratmak istemektedirler.

Pol Pot-Leng Sary kliğinin iktidarda olduğu ve faşizmle sosyal soykırımın bir karşımı şeklinde tanımlanabilecek dönemde Çin liderlerinden başka hiç kimse bu rejimi sistematik olarak övmüyor ve ona moral ve maddi destek sağlamıyordu. O kadar ki, Çin'den gönderilen silahların üzerine «800 milyon Çin'li Pol Pot rejimini tamamiyle desteklemektedir» anlamına gelen 800 rakamı kazınmıştı.

Kampuçia'da yaşanan insanlık dışı döneme karışan Çin parmağı bu ülkenin Güney Doğu Asya'daki hegemonyacı özlem ve niyetlerinin sonuçları konusunda ilgili tarafları yeterince uyarmış olduğu umud edilebilir...

Bu yazı Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi **Granma**'nın 28 Ocak 1979 tarihli nüshasından yararlanarak hazırlanmıştır.

FUNKSN: Ulusal Kurtuluş İçin Kampuçia Ulusal Birlik Cephesi

Demokratik Hak ve Özgürlükler Ka

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu 25 Şubat 1979 tarihinden itibaren bir kampanya başlattı: Demokratik Hak ve Özgürlükler Kanpayası... Nisan ayının son haftasına kadar sürecek olan kampanyanın açılışı ile birlikte yurt çapında tüm TSİP örgütleri yoğun bir çalışma içine girmiş bulunuyorlar. Demokratik güçbirliği girişimleri, bildiri dağıtımı, afişleme ve salon toplantıları birbirini izliyor.

Kampanyanın açılışı ile birlikte, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Örgütlenme sekreteri Aydoğan Gezer ve MYK Üyesi Veli Gürcan'la bir konuşma yaptık. Bu konuşmanın tam metnini aşağıda bulacaksınız.

BİRLİK

BİRLİK: Demokratik Hak ve Özgürlükler Kampanyası'nın açılış nedenini ve amaçlarını kısaca açıklar mısınız?

A. GEZER: Bilindiği gibi Türkiye derin bir bunalım geçiriyor. Zor günlerde yaşıyoruz. Dünya çapında kapitalist sistemin içinde yaşadığı kriz, emperyalizme bağımlı olan ülkemiz hakim sınıflarını doğrudan etkiliyor. Ekonomik ve siyasal istikrarı Cumhuriyet tarihi boyunca bir türlü sağlayamayan burjuva iktidarları her zaman olduğu gibi çareyi yine «olağanüstü durum» ilân etmekte buldular. Bunun içinde yaşadığımız şartlar bakımından işbaşına Sosyal Demokrat ağırlıklı bir hükûmet de olsa bizce hiç te şaşılacak bir yanı yok. Biliyorsunuz 55 yıllık Cumhuriyet tarihinin 29 yılı hep sıkıyönetim altında geçmiştir. Ve ülke pazarından başka sömürü alanı olmayan bizim hakim sınıflarımız «umudu» yine işçi sınıfı ve köylülüğün, daha geniş bir açıdan tüm çalışanların cebine el atmada, onların sırtından buhranı atlatmada bulmuşlardır. Ve tabiidir ki, yalnız emekçilerin cebine el atmakla kalmayacaklar, onların çileli mücadeleler sonucu kazandıkları ekonomik demokratik haklarına da el uzatacaklardır.

Nitekim bunun ilk örnekleri çoktan görülmeye ve yaşanmaya başlanmıştır bile. En yasal haklarımız, bir bildiri ile izne bağlanmakta, veya kullanılmaz hâle getirilmektedir. Yayın yasaklamaları, dernek çalışmaları, gösteri ve yürüyüşleri engelleme çalışmaları, had safhaya varmış bulunmaktadır. Sosyal Demokrasinin iş başında bulunması, «Eşgüdüm» vb. gibi kurumların olması asla yanıltıcı olmamalıdır. Bu «olağanüstü durum» da yine tüm tarih boyunca tanığı olduğumuz, diğer örnekleri gibidir. Ve aynı gerekçelerle ilan edilmiştir. Amacı bellidir. Temel insan hak ve özgürlüklerini kısıtlamak, ulusal demokratik haklara yeni sınırlamalar getirmek...

Kaldı ki Ülkemizde «olağanüstü durumu» faşistler ve gericiler daima başından beri çare görmüşler ve sürekli önermişlerdir. Önceleri «Her kim ki sıkıyönetim istiyor, o, demokrasinin askıya alınmasından, ülkede faşizmin yerleşmesinden yanadır. Faşist saldırıları düzenleyen çevreler ile, sıkıyönetim isteyen çevreler aynıdır» diyen Sosyal Demokrasinin lideri, bu sözlerini bir kenara itmek zorunda bırakılmıştır. Ve ne acıdır ki, dünya tarihinde sosyal demokrasinin yaşanan dramı bir kez daha, bu kez Türkiye'de tekrarlanmaktadır. Sosyal demokrasinin faşizm karşısında basiretsiz, mütereddit ve teslimiyetçi tutumu her gün biraz daha derinleşerek sürmektedir. Böylesi bir gidişe özetle «DUR» demek gerekmektedir. Bu ise, *demokratik Hak ve Özgürlüklere* sıkı sıkıya sahip çıkmaktan, onları savunmaktan ve koruyup geliştirmekten geçer. Kurulduğu günden beri emekçi halkın hak ve özgürlüklerinin yılmaz savunuculuğunu yapan Partimizin böylesi zor bir dönemde «Demokratik Hak ve Özgürlükler Kampanyasını» başlatması kadar doğal bir şey olamaz. Çünkü, TSİP, zor günlerin partisidir. Dikkat ederseniz Partimizin onurlu mücadele geçmişinin üçte ikisinden fazlası ya «olağanüstü durumlar» ya da MC iktidarları altında geçmiştir. Ülkede «Cenaze merasimlerden başka gösterinin» —çok özür dilerim— yapılamadığı günlerde, Partimiz daima demokrasinin yılmaz savunucusu olmuştur. Sosyalizmin bayrağını yüksekte tutmuştur. Durum yine bundan ibarettir.

BİRLİK: Demokratik haklar uğruna verilen mücadelenin sosyalist siyasal hareket açısından değerlendirmesini yapar mısınız?

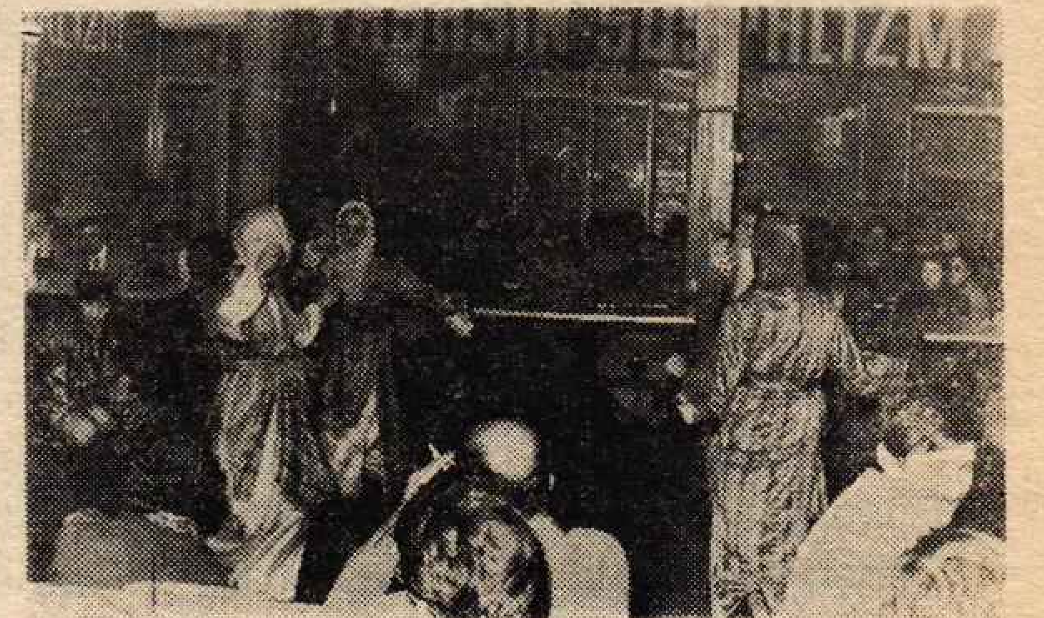
V. GÜRCAN: Bilimsel öğreti, sosyalist mücadele ile demokratik mücadelenin bütünleştirilmesi ve ikincisinin birinciye bağımlı kılınması ilkesini savunur. Sosyalist mücadelemiz, bugün, işçi sınıfı başta olmak üzere emekçilerin en ileri kesimlerinin örgütlü sosyalist harekete kazanılması şeklinde somutlanmaktadır. Türkiye henüz sosyalist bir iktidarın eşiğinde değildir. İşçi sınıfımızın politikleşme sürecini yükseltmek ve işçilerin kendi sınıf bilinçlerine ulaşarak, kendisi için sınıf olmasını sağlamak, bir başka deyimle, iktidar hedefini göstermek ve bu iktidarı kuracak olan tüm araçları güçlendirip, hedefe doğru yöneltmek şu anki en önemli sosyalist görevimizdir. Bu görev, işçilerin ve tüm emekçilerin güncel yaşam kavgalarında, sosyalizmin sadece propagandasını yapmakla başarılamaz. İşçi sınıfı partisi, emekçilerin güncel yaşam kavgalarında, acil taleplerinde onlara önderlik ederek kitlelerde güven uyandırabilir. Kitleler, kendi öz deneyimleri ile öncü partiye güven duyup, o partinin çatısı ve bayrağı altında toplanmaya başlarlar. Bu nedenle, işçi sınıfı partisi, siyasal ve ideolojik mücadele ile ekonomik-demokratik mücadeleyi bütünleştirmek zorundadır.

Bugün Partimiz, sadece iktidar mücadelesi vermiyor, aynı zamanda kitlelerin güncel taleplerine tercüman oluyor. Kitlelerin şu anki en önemli acil isteklerinin başında, faşist teröre ve her türlü antidemokratizme karşı mücadele gelmektedir. Ülkemizde zaten son derece kısıtlı olan demokrasi, büsbütün kısıtlanmak istenmektedir. Buna karşı mücadele güncel bir mücadeledir, demokratik bir görevdir, fakat sosyalist mücadeleyle sıkı sıkıya bağıntılıdır, kitlelerin sosyalizme kazanılması, sosyalist örgütlenmenin yığınsallaşması aşamasında önemli bir basamağı teşkil etmektedir.

Bu nedenle, demokratik mücadele, sosyalizm karakterli bir mücadele olmamakla birlikte, demokratik hareketin en tutarlı en kararlı savunucuları ve öncüleri kuşkusuz ki işçi sınıfı sosyalistlerdir. Bu anlamda, insan haklarını korumak, demokratik mevzilerimizi kollayıp genişletmek yolundaki ivedi ödevlerimiz, bizim güncel plandaki sınıf görevlerimiz arasındadır.

BİRLİK: Demokratik mücadele sadece işçi sınıfı politik hareketinin görevi olmadığına göre başka siyasal hareketlerle ortak amaçlı bir demokratik kampanya gerçekleştirilseydi daha etkili sonuç alınmaz mıydı?

V. GÜRCAN: Şüphesiz ki öyle olurdu! Ve biz her zaman olduğu gibi bu defa da aynı çabayı gösterdik. CHP'nin solunda geniş bir devrimci-ilerici güçler yelpazesinin bulunduğunu biliyoruz. Bu yelpazede yeralan siyasi güçler arasında sadece faşizme ve gericiliğe karşı değil, aynı zamanda emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı da hedef beraberliği vardır. Partimizin bağımsız siyasal mücadelesinin yanısıra, gerek genel demokratik hareketin sorunlarında ve emekçilerin hakları doğrultusunda, gerekse anti-emperyalist ve anti-tekelci hedefler etrafında birleşebilecek siyasal çevrelere bugüne değin defalarca güç ve eylem birliği çağrısı yaptık.

mpanyası

Özellikle, demokratik hakların bu denli ağır baskılar ve tehditler altında bulunduğu bir dönemde, temel insan hakları uğrunda ilkesel bakımdan ortak davranabilecek birçok siyasi hareket bulunmaktadır. Ne var ki, bu çevrelerin önemli bir bölümü bu ilkeselliğe uymamaktadır. Demokratik güçlerin beraberliğini kâğıt üzerinde kabul eden bu çevrelerin önemli bir bölümü, iş somuta dökülünce, çeşitli gerekçelerle eylem birliğinden kaçınmaktadırlar.

Bu kampanyayı ilân etmeden önce, demokrasi mücadelesine gereken önemi veren ve yöntemde ya da ortak sloganlarda daha kolay görüş birliği sağlayabilecek olan siyasal hareketlere öneri götürdük. İdeolojik ve politik hattımız bakımdan en yakında gördüğümüz ve sosyal ağırlığı olan örgütlere eylem birliği için öneride bulunduk. Bunlardan sadece birisi, DDKD, olumlu ve yapıcı bir tutum takındı ve prensipli davrandı. Yurt çapında ve merkezi düzeyde eylem birliği yapmaya hazır olduğunu söyledi. Türkiye İşçi Partisi ise merkezi düzeyde işbirliğini kabul etmedi, yerel düzeyde işbirliği yapılabileceğini söyledi. Fakat somutta yerel düzeyde TİP örgütlerine götürdüğümüz ortak demokratik davranış önerileri kabul edilmedi, bu tutumlara gerekçe de gösterilmedi, ya da «biz daha görkemli bir toplantı yapacağız» gibilerinden grupçu gerekçeler gösterildiği bile oldu.

Sonuç olarak, ayrı ayrı siyasal hareketlerin ayrı kanallardan yürüttükleri demokratik mücadelelerin birleştirilmesi ve ortak hedefler etrafında güç ve eylem birliğinin geniş kapsamlı olarak sağlanabilmesi bizim dışımızdaki nedenlerden ötürü yine mümkün olamamıştır.

BİRLİK: Bu durumda yapılabilecek hiçbir şey yok mu?

V. GÜRCAN: Parti örgütlerimiz bu genel kampanya çalışmalarını sürdürürken, merkezi olarak öneri götürdüğümüz çizgilerin hepsine, yerel düzeyde de götürüyor ve hiç değilse yerel düzeyde ortaklaşa davranışların gerçekleştirilmesi için çalışıyor. 40'ı aşkın kapalı salon toplantımızın önemli bir bölümü önümüzdeki haftayalar için planlanmıştır. 1 Mayıs'a kadar otuzu aşkın toplantı yapılacak, bu illerde bildiriler dağıtılacak, uygun olan illerde afişlemeye gidilecektir. Biz tek tek iller kapsamı içindeki sözkonusu demokratik özgürlükler mücadelesine mümkün olan en geniş devrimci-demokratik katılımı ve işbirliğini sağlamak için çabalarımızı kararlıca sürdüreceğiz. Birlik politikamız sabırlı ve uzun erimli uğraşları getirdiği için, bugüne değin karşılaştığımız olumsuzluklar Partimizi yıldırmaz. Çünkü sadece sosyalist birliği değil, demokratik birlikteliği de savunmak bilimin emridir, bir prensip sorunudur. Biz bilime ve prensiplere sonuna kadar titizlikle bağlı kalacağız. Bu konuda her zaman olduğu gibi güven vereceğiz. Sonunda kazanan bilimsellik olacaktır, prensipler olacaktır. Bundan en ufak bir kuşkumuz yok.

TSİP MYK Üyesi Veli Gürcan

BİRLİK: Demokratik kitle örgütleri ile bu kampanya çerçevesinde ilişkileriniz ne düzeyde?

A. GEZER: Bildiğiniz gibi, DİSK'in öncülüğünde ve TÖB-DER'in de katıldığı bir demokratik platform bulunmaktadır. Partiniz bu platforma önerilerini sunmuştur. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin bu konudaki politikası sözkonusu platformun bir bütün olarak ve olanca ağırlığıyla etkin bir demokratik güçbirliğini oluşturması, bu güçbirliğine demokrasiden yana olan siyasal partilerin de katılmasıdır.

Fakat her zaman vurguladığımız gibi, asıl önemli olan CHP'nin solundaki siyasi güçlerin siyasal alanda yanyana gelmeleridir. Bunda da en büyük sorumluluk kuşkusuz ki sosyalistlere düşmektedir. Partimiz esas belirleyici faktörün siyaset olduğunu bildiğinden, kampanyanın gerçekleştirilmesinde siyasal güçler arasında oluşturulacak eylem birliğine büyük önem vermektedir.

29 demokratik kitle örgütünün meydana getirdiği Demokratik Platformdaki demokratik kuruluşların büyük bir bölümü değişik siyasal çizgilerden üyeleri barındıran kitle örgütleri olduğu için, bu platformun, siyasal partilerle birlikte bir bütün olarak vereceği demokratik mücadele, şayet gerçekleşirse, devrimci-demokratik hareket açısından önemli bir olay olacaktır. Böyle bir ortak ve topyekûn mücadelenin başlatılması ve güçlendirilmesi için elimizden geleni yapacağız.

Bugün yürüttüğümüz demokratik kampanya ise kuşkusuz ki bu çapta değildir. Partimiz, işçi sınıfı siyasal hereketinin yerine getirmesi gereken güncel demokratik görevin birçok noktanın yanısıra bugün özellikle insan hakları konusunda olduğu sonucuna varmış ve bu görevi aynı hedefte ve yöntemde anlaşılabilecek siyasal hareketlere öneri olarak götürmüştür. Geniş kapsamlı bir siyasal beraberlik ve eylem birliği sağlanamayınca, bir işçi sınıfı partisi olarak taşıdığı sorumluluğa lâyık davranmak ve ivedi demokratik görevden yan çizmemek için mevcut olanaklar neyse o kadarıyla görevi yüklenmiştir. Öneri götürdüğümüz siyasi parti ve çizgilerin genel merkezlerinin olumlu bir tavır değişikliği içine girmelerinden elbette memnun oluruz. Derhal bu öneriyi dikkate alırız. Ve birlikte davranışın gereklerini yerine getiririz.

BİRLİK: Kampanyayı nasıl sürdürmek niyetindesiniz? Yani, kampanyanın programı araçları nelerdir? Bunları da anlatır mısınız? Kampanya ne kadar süre devam edecek?

A. GEZER: Kampanyamız 2 Şubat 1979 günü İzmir'de açıldı. Nisan ayının sonuna kadar sürecek, yani iki aydan fazla bir süreyi kapsıyor. Partimizin, kırk il ve ilçe örgütü bu kampanyaya toplantı ile veya miting ile fiilen katılıyor. Kampanyanın programı siyasi salon toplantıları, bildiri ve afişleme, el ilanı dağıtımı vb. araçlardan oluşuyor. Yukarıda değindiğimiz gibi yerel örgütlerimiz, kampanya öncesinde de güçbirliği girişimleri yapıyorlar. Bu parti toplantılarına Merkez Yürütme Kurulu üyeleri siyasi konuşmalar yapmak üzere gidiyorlar. Ayrıca, yerel örgütümüzün yöneticileri de konuşmalar yapıyorlar. Emekçi halk geceleri tarzında sürdürülen toplantılara parti örgütlerinin koro, folklor çalışmaları yaptıkları yerlerde bunlar da katılıyorlar. Ayrıca Genel Merkez koro ve folklor çalışmaları ekibi ulaşabildiği yerlere gidiyor. Partili ozanların yanısıra, kendi olanaklarında isim yapmış halk ozanlarıyla Genel Merkez anlaşma yapıp onları da böylesi toplantılara gönderiyor. Bu Demokratik Hak ve Özgürlükler Kampanyası boyunca yerel örgütlerimiz genel merkezin gönderdiği iki genelge hükmüne uygun davranıyorlar. Bu toplantılar boyunca siyasi gerçekleri açıklamaya partimiz büyük önem veriyor. Hele sosyal-demokrasiden kopuşun başladığı, emekçilerin yeni arayış ve yönelişlere girdiği günümüz Türkiye'sinde bu siyasi gerçekleri açıklama görevimiz daha bir önem kazanıyor. Bugüne değin tamamlanan toplantılar boyunca ve merkezi olarak hazırladığımız bildirilerde ve yaptığımız konuş-

(Devamı 14. Sayfada)

İzmit Toplantısı...

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin başlattığı Demokratik Hak ve Özgürlükler Kampanyası içindeki toplantılara evvelsi hafta içinde de devam edilmiştir. 4 Mart 1979 günü İzmit'te yapılan toplantıda Parti Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz bir konuşma yapmıştır. Kaçmaz konuşmasında Türkiye ve dünyadaki hızlı değişikliklere dikkati çekmiş bu şartlarda dünya barış güçlerine, ülkemizde demokrasiyi savunanlara büyük sorumluluklar ve önemli görevler düştüğünü belirtmiştir. Çin'in saldırganlığını kınayan Kaçmaz bu konuda özetle şunları söylemiştir:

«Tarihin en şanlı bağımsızlık savaşlarından birini veren, tüm dünya halklarının hayranlığını kazanan yiğit Vietnam halkı şimdi de yayılmacı Çin saldırganlarının istilasına karşı yurdu koruma savaşı vermektedir. Sırasıyla Japon, Fransız ve ABD emperyalizmlerini dize getiren kahraman Vietnam halkının bu mücadelesi tüm dünya halklarının desteğini kazanmaktadır. Çin'in Sosyalist Vietnam'a saldırması dünyada sosyalizm uğruna mücadele eden milyarlarca insanın nefretini çekmiş, ulusal bağımsızlık savaşı vermiş ve vermekte olan halklar, kader birliği ettikleri, kendilerine örnek olarak aldıkları Vietnam'ın yanında yer almışlardır. Çin bu son zorbalığıyla iyice tecrit olmuş ve dünyada yapayanlız kalmıştır. Öyle ki, kendi yanlarında saf tutmasından ve Sovyetler Birliği'ne, sosyalizme güttüğü kin ve düşmanlıktan ötürü Pekin yönetiminin devamlı sırtını sıvazlayan emperyalist metropoller dahi Çin'in bu saldırganlığını destekleyememişlerdir.

Çin, Sosyalist Vietnam'a «ceza» vereceğini söylemektedir. Aalacağı koskoca bir ders olacaktır. Vietnam'ın tüm emperyalistlere verdiği unutulmaz derslerden Çin de nasibini alacaktır. Bundan hiçbirimizin kuşkusu olmasın!»

Dış dünyada olup bitenler konusunda İran olaylarına da değinen Kaçmaz, İran'daki halk hareketinin günbegün nasıl güçlenip, emperyalizmin yıkılmaz sanılan kalelerinden birini iskambil kağıdından şatolar gibi nasıl çökerttiğini, İran'da olup bitenlerin azimli bir halka hiçbir zorbalığın kâr etmeyeceğini gösterdiğini belirttikten sonra emperyalistlerin de çaresizliğine dikkati çekmiş ve «Başlangıçta Şah'a kayıtsız şartsız destek olanlar, halk hareketinin gücü ve kararlılığı karşısında adım adım gerilerken sonunda Şah'tan da kolayıkla vazgeçmişler ve Şah, halkının baş düşmanı bu zalim diktatör, hakettiği yere, tarihin çöplüğüne buruşuk bir mendil gibi atılmıştır» demiştir.

Konuşmasına Türkiye'nin emperyalist dünyanın geçirmekte olduğu buhrandan en fazla etkilenen ülkelerden birisi olduğunu belirterek devam eden Kaçmaz, bunun ülkenin her alanda emperyalizme kıskıvrak bağlı olmasından ileri geldiğini, zaten kendileri zor durumda olan emperyalist metropoller sıkıştıkça, Türkiye'yi bekleyen zorlukların iyice büyüdüğünü ve emperyalistlerin de, bütünüyle kendilerine muhtaç hale gelen Türkiye'yi daha da beter şartlara razı etmek için tüm kozlarını kullandıklarını söylemiştir. Sosyal demokrasinin başa geçmesinden bu yana ondört aylık bir süre geçtiği halde dişe dokunur dış imkanlar elde edilemeyip ekonomideki çöküntünün azamiye vardırılmasında izlenen basiretsiz politikanın da büyük rolü olduğunu ifade eden Kaçmaz, «Biz CHP'nin ekonomideki dar boğaza çare bulamayacağım zaten biliyor ve söylüyorduk. Ama sosyal demokrasi öylesine miyop ve basiretsiz ki emperyalist metropollerin göstermelik kredi aldatmacalarının peşinden gideyim derken hem taviz üstüne taviz verip bağımlılığı daha pekiştiriyor, —söz gelimi ambargo kalkıyor ve üsler açılıyor, ABD İran'da kaybettiklerini Türkiye'de telafi etmeye koyuluyor— hem de dış kredi muslukları bir türlü açılmıyor çünkü uluslararası tekelci kurumlar Türkiye'yi müflis gördükleri için geri ödenmeyeceğine muhakkak nazarıyla baktıkları kredileri açmaya davranmıyorlar. Sonuçta hemen tümüyle ithal girdilerine bağlı olan sanayi üretimi durma tehlikesiyle karşılaşıyor. Oysa sosyal demokrasi emperyalizmle bu ölçüde uzlaşmasa ekonomi açısından daha elverişli dış imkanlara kavuşabilirdi.»

Konuşmasının daha sonraki bölümünde sosyal demokrasinin bu basiretsiz politikasının Türkiye'yi yoklar, kuyruklar, zamlar ve karaborsa ülkesi haline soktuğun, bütün bu olumsuzlara eklenen faşist zorbalığın, uygulamalarına hız ve-

(Devamı 14. Sayfada)

Çanakkale Toplantısı...

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi' nin düzenlediği «DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN» kampanyası devam ediyor. Geçtiğimiz hafta Çanakkale'de yapılan toplantıya kalabalık bir halk topluluğu katıldı.

Toplantının açış konuşmasını yapan TSİP il başkanı İlhan Uslu, demokratik hak ve özgürlükler üzerinde ciddi tehditlerin dolaştığı günümüz koşullarında, demokrasi güçlerine, bu hakların savunulması doğrultusunda acil demokratik görevler düştüğünü belirterek, bunun, bütün emekçi halk güçlerinin zorunlu birliğini gerektirdiğini söylemiştir. İlhan Uslu ayrıca TSİP' in bu birliğe büyük değer biçtiğine değinerek, varolan engellerin ve olumsuzlukların, güçbirliği yönündeki ısrarlı çabalarıyla aşılacağını umduklarını belirtmiştir.

Çanakkale İl Başkanı İlhan Uslu

Toplantıda konuşan MYK üyesi Veli Gürcan konuşmasında günün ivedi demokratik ve siyasi görevlerinin kısa bir özetlemesini yaparak başladı. Türkiye'de faşist diktatörlük özlemlerinin kabardığını, ekonomik darboğazın bu özlemler yönünde istismar edilmesi çabalarının yoğunlaştığını belirtmiş ve faşizme geçit vermeme görevinin bugün her zamankinden daha büyük bir önem kazandığını belirtmiştir.

Veli Gürcan, *«Bu koşullar sosyalist ve demokratik hareketin birlik yönünde çabalarını yoğunlaştırmasını gerektirmektedir ve Partimiz, sıkıyönetim ilan edildiği günden buyana, demokrasi mücadelesinin somut biçimleri üzerinde anlaşabileceği güçlere çağrıda bulunarak, her zaman olduğu gibi, üzerine düşen sorumluluğun bilincinde olarak davranmıştır ve davranmaktadır»* diyerek sözlerini sürdürmüş, buna rağmen, her ağzını açtığında güçbirliği lafını sakız gibi çiğniyenlerin yine ve bir kere daha, kendi kabuklarına çekilme hastalığını açığa vurduklarını söylemiştir.

«Demokratik hakların korunması sadece TSİP'in görevi değildir. Ama bu sorumluluktan kaçanlar, başka alanlarda kendilerini haklı gösteremezler, vebalden kurtulamazlar. Böylesi günlerde mücadelenin dışında kalanların gelecek günler için umut vaadetmelerinin hiçbir güvencesi yoktur,» diyerek sözlerini bağlayan Veli Gürcan'ın konuşması sık sık alkışlarla ve sloganlarla kesilmiştir.

VELİ GÜRCAN

Köy-Koop 6. Genel Kurulu Yapıldı

KÖY-KOOP 6. Genel Kurulu 24-25 Şubat tarihleri arasında yapılmıştır.

Genel Kurul öncesinde KÖY-KOOP Yönetiminde bulunan grup sağ sosyal demokrasinin dümen suyunda hareket etmekteydi. Muhalefet olarak ortaya çıkan «demokratik KÖP-KOOP grubu» yönetime karşı suçlamalarını şu noktalar üzerinde yoğunlaştırıyordu: Birincisi KÖP-KOOP'un 1978'de ürün alım ve satımında birlikler ve kooperatifler ile eşgüdüm sağlamadığı, zaman zaman tarımsal ürünleri üretici ortaklardan satın alma yerine bazı aracı tüccarlardan satın alma yoluna giderek bazı aracı ve tüccarların aşırı kazançlar elde etmesi sağlanırken KÖY-KOOP'un büyük zararlara uğratılması; ikincisi, Traktör alım ve dağıtımında KÖY-KOOP'un bir şirket gibi davranması, KÖY-KOOP'un başarması gereken diğer çalışmalarının zaafa uğramasını getirmesi; üçüncüsü, KÖY-KOOP'un emekçi kitlelerin verdiği demokratik mücadeleden koparıldığı ve KÖY-KOOP'un demokratik örgütlerle güçbirliği platformlarında yer almasının engellendiğini iddialarıydı.

Yönetim ise muhalefeti ağır bir dille suçlayarak anti-komünizm yapmaktaydı. Ve kongre öncesinde yapılan birlik kongrelerinde bu sürtüşme devam etmişti. Özellikle Genel Kurul' dan bir ay önce, yönetim çalışmalarını hızlandırmıştı. Başta Köy İşleri ve Kooperatifler Bakanlığı olmak üzere Ticaret Bakanlığı, Yerel Yönetim Bakanlığı, Tarım Bakanlığı ve CHP örgütleri muhalefeti etkisizleştirmek ve Ahmet Altun ekibini güçlendirmek için çabalarına hız vermişlerdi. Öte yandan KÖY-KOOP'un tüm olanakları bu yöne doğru kanalize edilmişti. Ayrıca Genel Kurul öncesinde muhalefetten yana olan 21 işçi ve Eğitim ve Örgütlenme Müdürü olmak üzere 3 sözleşmeli personel işten atılarak ortam daha da kızıştırılmıştı.

Kongre, daha ilk günden yönetimin anti-demokratik girişimleri ve baskılarıyla başlamıştı. Kongre salonu polis ve jandarmanın yanında CHP gençlik kollarından getirilen adamlar tarafından kuşatılmıştı. Tüm delege ve konukların üstleri aranarak içeri alınıyorlar, taşradan gelmiş pek çok konuk salonda yer olmasına rağmen içeri alınmıyorlardı.

Divan oylamasının ad okunarak yapılmasından sonra Demokratik KÖY-KOOP grubundan Nedim Tarhan 101 oy alırken, yönetimin desteklediği Hadi İlbaş 108 oy alarak divanı kazanıyordu.

Divan seçiminden sonra konukların konuşmasına geçildi ve ilk olarak DİSK adına Tuncer Kocamanoğlu söz aldı. Daha sonra Köy İşleri ve Kooperatifler Bakanı Ali Topuz, Bakanlığı'nın KÖY-KOOP'la ilişkilerinin daha da geliştirilmesinin var olan yönetimin seçilmesiyle olanaklı olacağını ima eden bir konuşma yaptı. Ali Topuz'un konuşmasından sonra TÖB-DER genel başkanı Gültekin Gazioğlu ve Tarım Kredi Kooperatifleri Merkez Birliği Başkanı da birer konuşma yaptılar.

Kongre'nin diğer gündem maddeleri görüşüldükten sonra seçimlere geçilmiş ve yönetimi, Kongre sırasında Mahmut Türkmenoğlu'nun grubuyla ittifak yapan Nedim Tarhan muhalefet grubu kazanmıştır. Nedim Tarhan, Selahattin Kök, Sinan Avşaroğlu, Nurettin Elmasulu, Akif Toyman, Tuncer Ergüder, Ziya Gökalp Mülayim, Mahmut Türkmenoğlu, Cevdet Kocaman, Erdoğan Kantürer yönetime seçilmişler. Ancak, geçmiş yönetim yanlısı Hadi İlbaş, Ethem Baydoğan, Mustafa Pala'da yönetime sızabilmişlerdir.

KÖY-KOOP genel kurulu ilerici demokrat ve Sosyalistlerin ağırlıkta olduğu bir yönetimin iş başına gelmesiyle olumlu bir şekilde sonuçlanmıştır. KÖY-KOOP'u çiftlikleri gibi kullanan sağ sosyal demokrasi ve onlarla birlikte davranan Maocular yenik düşmüşlerdir. KÖY-KOOP'un bundan sonraki çalışma döneminde demokratik bir güç olarak da gelişmesinin ön koşulları gerçekleşmiştir. Ancak yönetimin homojen olmaması ve ittifakın özellikle geçmiş yönetimin vurguncu, soyguncu ve savurgan tutumuna karşı kurulması demokratik kooperatifçilik ilkeleri konusunda ayrılıkların çıkması olasılığını güçlendirmektedir. Zaten genel olarak, Genel Kurul çalışmaları da bu minval üzerinde geçmiş, ilkesel ve bilimsel tartışmalara girilmemişti.

Yeni seçilen yönetim basına yaptığı açıklamada amaçlarının demokratik KÖY-KOOP hareketinin demokratik halk kooperatifçiliği ilkeleriyle daha da güçleneceğini belirtmiş, önlerindeki çalışma döneminin ana ilkelerini açıklamıştır. Basın bülteni şöyle devam etmektedir.

«Kooperatifler, kalkınmanın etkili araçlarından biridir. Kırsal alana yönelik, tarımsal kooperatifler, çevrenin özellikleri gözetilerek, çevresine, üretim, hizmet ve dağıtım görevlerinin gereği gibi yürütebilecek ve çevrenin bir eğitim merkezi olarak da görev verecek işlev ve düzeye getirilecektir. Temel politika ve olgudan hareket edilerek tüm birliklerle birlikte saptanılacak ve birlikte yaşama geçirilmesi sağlanacaktır.

Özellikle demokratik bir yönetimin tüm yaşamımıza yansımasına gönül verdiğimiz bu günlerde, kooperatifler, demokratik çalışma biçimiyle bu konularda da toplumumuza yarar sağlayacak kuruluşlar olacaklardır. Kooperatifler aynı zamanda birer demokrasi okulu olacaktır. Tüm bu olguların ulusal yarara dönük oluşabilmesi için demokratik u l u s a l planlar, u l u s a l amaçlar doğrultusunda, kooperatif çalışmanın, temel amaç, ilke ve çalışma konuları öncelikle ve özellikle saptanılacak, birim kooperatiften en üst örgütüne kadar bu, amaç, ilke ve çalışma konularına uygun planlı bir devinimin ortaya konulması için herşey yapılacaktır. Saptanılacak, temel amaç, ilke ve çalışma konularında,

1. Yöresel özellikler de gözetilerek kooperatiflerin yatay ve dikey örgütlenmeleri,
2. Kooperatifleşmede mülkiyet ilişkileri,
3. Kooperatif yatırımlarının, yönü, yurt sathına dağılımı, şekli, kaynakları, desteklenme biçimleri,
4. Ulusal üretim ve dağıtımın kamu kuruluşlarıyla da işbirliği yapılarak planlanması ve yaşama geçirilme biçimleri,
5. Toplumsal yaşamın iyileştirilmesine yönelik çalışmalarla, toplumsal yaşamın güvenceye kavuşturulması,
6. Toplumsal yaşamı çağdaş bir yaşam düzeyine çıkaracak ve devam ettirecek üretici eğitim etkinlikleri,
7. Kooperatif çalışmada, işbirliği eşgüdüm, iletişim, izleme ve denetimin biçimi,
8. Plan ve programların içeriği ve şekli, v.b.

açıklıkla ortaya konulacaktır.

Kooperatif çalışmanın belirli normlara uyularak yürütülmesi gerekmektedir. Bu normları, yasalar, anasözleşmeler, yönetmelikler ve planlar ortaya koymaktadır.

Tüm kooperatifçilik yasalarının, çağdaş bilimin ışığında biraraya getirilerek, tek bir metin halinde uygulanmaya alınması için gerekli çalışmalara hızla girilecektir.

Amacımız, DENGELİ ve YAYGIN BİR KALKINMA SÜRECİYLE, ULUSAL ÇAĞDAŞ DÜNYAYA ÇAĞDAŞ GELİŞMİŞLİKLE YER ALABİLMEMİZDİR. BU ŞEKİLDE DÜŞÜNENLERLE, YARDIMLAŞMAYA VE İŞBİRLİĞİNE HAZIRIZ.

HALKIMIZIN YOKSULLUK VE AZ GELİŞMİŞLİKTEN KURTARILMASINA YÖNELİK YUKARIDA BELİRLENEN İLKE VE KONULARIN YAŞAMA GEÇİRİLMESİNİN ÇAĞDAŞ KOOPERATİFÇİLİĞİMİZİN ANA AMACI OLMASI GEREKTİĞİNE İNANIYORUZ. BU İNANCIMIZLA TÜM KOOPERATİFÇİLERİ VE KOOPERATİFÇİ DOSTLARI, İŞBİRLİĞİNE ÇAĞIRIYORUZ. BAŞARI HEPİMİZİN OLACAKTIR.»

TURHAL'da TSİP ve SGB ÖRGÜTLERİNE SALDIRI

Turhal'da bir provokatör grup gece girdikleri SGB binasını talan ettikten sonra, işçi sınıfı siyasi hareketine karşı duydukları kini ve düşmanlığı daha da öteye götürüp, TSİP İlçe binasını ateşe vermişlerdir.

TSİP ve SGB'ye karşı faşistlerin ve maocuların, yani işçi sınıfının en azılı düşmanlarının yönelttikleri saldırılarda provokatörler de saf tutmaktan geri durmamaktadırlar.

Afişleme yapan TSİP'lilere pusu kurup hedef gözeterek öldürme kastıyla arkadan ateş etmek, parti binalarına güruhlar halinde sinsi baskınlar düzenlemek, ya da bunu da yapamadıkları yerlerde geceleri parti binalarına girip yangın çıkartmak sözkonusu provokasyon güruhunun işidir. Çünkü kalleşlik, sinsilik, pusuculuk, kundakçılık gibi yöntemler, tüm sınıf düşmanlarımızın ve bu arada provokatörlerin şanındadır.

Ama işçi sınıfı tarihi dünyanın birçok ülkesinde ve döneminde nice böyle provokasyon grupçukları görmüştür. Bunların hepsi de işçi sınıfının yükselen siyasal hareketi karşısında biraz daha batağa gömülmüşler ve burjuvazinin avadanlığı olarak, ihanet ve provokasyon misyonlarıyla birlikte tarihin karanlıklarında kaybolup gitmişlerdir. Bunların da sonu farklı olmayacaktır. Kendisini bu bataklıktan kurtaran kurtaracak, kurtaramayan ise çırpındıkça daha çok batacaktır. Türkiye'nin siyaset kumsalının işçi sınıfı nehrinden ayrılan böyle ince dereleri bir gün içinde emip yutuvereceği somut pratikte birkez daha anlaşılmıştır. Bu gerçeği hazmedemeyenlerin ise provokatörlüğe soyunması doğaldır. Ama unutulmasın ki, işçi sınıfı, tarihin her döneminde böyle karasinekleri bir fiskede ezmesini bilmiştir.

SADIK KÖSE VE MEHMET TAŞTEKİN HASTANEDEN ÇIKTILAR

İzmir'de provokatörler tarafından pusu kurularak tabancayla yaralanan ve ölümün eşiğinden dönen TSİP'li Sadık Köse ile aynı güruhun sinsi bir baskını sonucunda yaralanan SGB İzmir Şube Başkanı Mehmet Taştekin hastaneden taburcu edilmişlerdir.

Kuruluşunun 30. Yılında
DÜNYA BARIŞ KONSEYİ

Barış Konseyi'nin Mücadelesi

Dünya Barış Konseyi, emperyalizme, sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe, ırkçılığa ve baskıya karşı, barış, güvenlik, silahsızlanma, ulusal bağımsızlık, ilerleme ve insan hakları kapsamına giren her türlü çalışmayı, kendi İlke ve Kurallarına uygun olarak yürütür.

Konsey, 30 yıllık mücadele geçmişi boyunca bu amaçlar doğrultusunda sayısız eylemi başlatmış ve başarıyla tamamlamış, ya da bu amaçlar doğrultusunda yürütülen eylemlere önemli katkılarda bulunmuştur. DBK tüm bu çabalarında dünyadaki geniş yığınlara dayanmayı esas bilmiştir. Dünya kamu oyu DBK'nın en büyük desteği olmuştur.

DBK'nın sayısız eylemlerinden sadece son yıllardaki birkaçını burada anma olanağımız var:

STOCHOLM İMZA KAMPANYALARI

Dünya Barış Konseyi'nin son yıllarda geniş barışsever kamuoyuna malettiği en önemli barışsever eylemlerinin başında Yeni Stocholm Barış Çağrısı uyarınca düzenlediği imza kampanyası gelmektedir.

Bilindiği gibi, ilk olarak 1950'de, tarihi Stocholm Barış Çağrısını yapan DBK «atom silahlarının ve tüm kitle imha silahlarının kesinlikle yasaklanması» için 500 milyondan fazla insanın imzasını toplamıştı. Bu kampanya, insanlık tarihinin o zamana kadar gerçekleştirilen en büyük imza kampanyası oldu. Bu eylem, yeni kurulmuş olan Dünya Barış Konseyi'nin gücünü tüm dünyaya gösterdiği gibi, uluslararası barış güçlerinin birliğini pekiştiren ve Dünya Barış Hareketinin muazzam çapını kanıtlayan tarihsel bir olaydı.

Ayrıca bu büyük kampanya, Kore savaşında emperyalistlerin atom bombasını kullanmalarını da önlemekle, insanlığa büyük bir hizmette bulundu. Çünkü Kore savaşı emperyalistler tarafından başlatıldığı sırada, Amerikan Kongresinde senatörler, «çocuklarımızın Kore'de ölmesine göz mü yumacağız, bir iki atom bombasıyla meseleyi halledelim» demekteydiler. Fakat Stocholm Barış Çağrısı ardında kenetlenen yüzmilyonlarca insan ve bu yüzmilyonların arasında yer alan on milyonlarca batılı ülke barışseveri Amerikan emperyalizminin bu insanlık düşmanı emellerini suya düşürttü.

Dünya Barış Konseyi, 1975 yılında Yeni Stocholm Çağrısı'nı yaparak silahlanma yarışının durdurulması, nükleer ve tüm kitle imha silahlarının yasaklanması, genel ve tam bir silahsızlanma için Birleşmiş Milletler Dünya Silahsızlanma Konferansı'nın toplanması için yeni bir kampanya açtı.. 700 milyondan fazla insan bu kampanyayı imzasıyla destekledi. Bu konudaki deklarasyon, tüm imzalarla birlikte, geçen yıl Mayıs-Haziran aylarında toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Silahsızlanma Özel Oturumu'na sunuldu.

BM SİLAHSIZLANMA ÖZEL OTURUMU

Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Oturumu'nun toplanmasında, Dünya Barış Konseyi'nin uzun yıllardır silahsızlanma konusunda yürüttüğü kararlı çabaların önemli bir rolü vardır.

Dünya Barış Konseyi, bu toplantıya özel bir önem vermiş ve oturumu, Dünya Silahsızlanma Konferansı yolunda bir aşama olarak kabul etmiştir.

Başkanlık Komitesi Bürosu 1978 Ocak ayında Washington'da konuyla ilgili bir toplantı yaparak, BM Silahsızlanma Özel Oturumu'na sunulmak üzere, silahsızlanmanın ana sorunları konusunda örgütün önerilerini saptamış ve bunları Özel Oturum Hazırlık Komitesine sunmuştur.

Ayrıca Oturum sırasında, New York'da birçok önemli uluslararası barış toplantısı düzenleyen DBK, bu forumlarda, silahsızlanmanın ana konularını, silahlanma yarışının vahim sonuçlarını, tartışmış, ayrıca Güney Afrika'nın ve İsrail' in militaristleştirilmesini ve nükleer silahlarla donatılmasını ele almış, Hint Okyanusunun bir barış bölgesi haline getirilmesi, Latin Amerika'nın nükleer silahlardan arındırılmış bir bölgeye dönüştürülmesini görüşmüştür.

Bu konulardaki barışsever görüşler ve öneriler, Silahsızlanma Özel Oturumuna ve tüm BM üyesi devletlere sunulmuştur.

SOĞUK SAVAŞ ÇABALARINA KARŞI VE YUMUŞAMAYI KORUMAK İÇİN

Dünya Barış Konseyi'nin son yıllardaki en önemli kampanyalarından birisi de Pentagon militarizminin ve Carter yönetiminin giriştiği soğuk savaşa dönüş manevralarına karşı yürütülen eylemlerdir.

(devamı 14. sayfada)

«Yasak Yayın» Bulundurmak Suç Mudur?

Bir süre önce TÖB-DER Genel Merkezi'nin Sıkıyönetimce aranmasından sonra, Örgüt Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu tutuklanma istemiyle Sıkıyönetim Mahkemesi'ne sevkedilmişti. Ve mahkeme bu istemi yerinde bulmayarak reddetmişti. Gazeteler TÖB-DER Genel Merkezi'nin aranması sırasında Sıkıyönetim tarafından yasaklanan Roja Welat'ın bir nüshasının «bulunduğunu» yazmıştı.

Daha sonra TÖB-DER İstanbul Şubesinin Sıkıyönetimce arandığını gazetelerden okuduk. Yine gözaltına alınan 35 kişiden bazılarının üzerinde bazı sol bilinen yayınların —ki bunların bir kısmı yasaklanmış da değildir— bulunduğu belirtiliyordu.

Ayrıca uzunca bir süredir, arama ile ilgili her haberde, «bulunan» nesneler sıralanırken en sonda, *«çok sayıda yasaklanmış sol yayın ele geçirildiği»* —bunun özellikle silah, patlayıcı madde vb.leriyle birlikte sıralanmasına itina edilir!— ibaresine rastlanıyor. «Yasaklanmış sol yayın» diğerleriyle birlikte bir *«suç aracı»* imiş gibi gösterilmeye çalışılıyor.!

Sıkıyönetimle birlikte aramalara hız verilince, yasak yayın bulundurma meselesi oldukça güncelleşmiştir. Sıkıyönetim kumandanlıklarınca yasaklanan yayınların açıklandığı bildirilerde, yasaklanan yayınların «BULUNDURULMASI» da yasaklanmaktadır. Bu nedenle de üzerinde veya evinde «yasaklanmış yayın» çıkan bir kimse sıkıyönetim bildirisine aykırı hareket etmiş konuma düşmektedir. Oysa biz inanıyoruz ki bugün hemen her okur yazarın evinde, şu veya bu şekilde yasaklanmış yayınlardan herhangi birisinin bulunması çok olasıdır.

Kaldı ki «yasaklanmış yayın» bulundurmanın suç olmadığı Yargıtay tarafından kesinlikle karara bağlanmıştır. Bu nedenle «yasaklanmış yayın» bulundurmayı yasaklayan Sıkıyönetim komutanları, Yargı'nın en üst kuruluşlarından birisiyle çelişir duruma düşmektedirler.

Yargıtay'ın söz konusu kararını gazetemizde yayınlamayı bir demokrasi görevi sayıyoruz.

T.C.
Yargıtay
Birinci Ceza Dairesi
Esas No: 1971/3973
Karar No: 1971/3804
Tepligname: 1.3.3518

YARGITAY İLANI

Komünizm propagandası yapmaktan sanık Abdullah Kaya'nın yapılan duruşması sonunda BERAATİNE, Emanette kayıtlı sanığın evinden alınan kitapların, evinde bulundurulması, suç olmaması yönünden bu kitapların sanığa iadesine dair NEVŞEHİR Ağır Ceza Mahkemesinden verilen 16.7.1971 gün ve 1970/130 esas ve 1971/109 karar sayılı hüküm Yargıtayca incelenmesi Cumhuriyet savcısı tarafından istenilmiş olduğundan, dava evrakı Cumhuriyet Baş Savcılığından tebliğname ile Yargıtay 1. Ceza Dairesine gönderilmekle, iş anlaşıldıktan sonra gereği konuşuldu ve aşağıdaki karar tespit edildi.

1. Sanıktan elde edilen kitapların kendisine atılan suçla ilgili bulunmadığı gibi, yasak kitabın evde bulundurulması da suç teşkil etmeyeceği ve müsadereyi gerektirmeyeceği cihetle sanığın evinde elde edilen kitapların yasak kitapların olup olmadığının araştırılmasına ilişkin bozma sebebine iştirak edilmemiştir.

2. Elde edilen delillerin hükümlüğüne yeter nitelik ve derecede bulunmadığı, gerekçeleri gösterilerek mahkemece kabul ve takdir kılınmış olduğundan, Cumhuriyet Savcısının subuta yöneltilen takdire ilişen ve yerinde görülmeyen temyiz itirazlarının reddine hükmün tebliğnamedeki bozma isteğinin reddiyle ONANMASINA 17.11.1971 gününde oybirliğiyle karar verildi.

Karara uygundur.
Başkatip
(İmza)
Aslının aynıdır.
(27.12.1971)
Resmi Mühür ve İmza

«Devrimcilik»le Lumpenliğin Buluştuğu Nokta

AP, MHP ve benzeri demokrasi düşmanı partilerle, sağcı basın son zamanlarda soygun olaylarını dillerine doladılar.

SOYGUN SPEKÜLASYONLARI VE «OTORİTE»:

Bilindiği gibi faşistlerin ve işbirlikçilerinin en önemli yöntemlerinden birisi, kargaşa yaratmak, varolan kargaşayı arttırmak ve böylelikle bilinçsiz kitlelerde «otorite» ihtiyacı doğurarak, kendilerini «otorite»nin namzedi olarak tanıtmaktır.

Faşistlerin bu denli cinayet işlemelerinin bir nedeni yılgınlık yaratmaksa, diğer nedeni de böyle bir kargaşa ortamını sağlamak ve «otorite»ye talip olmaktır. Faşist çetelerin, sadece politikleşmiş kişilere, devrimci, ilerici ve yurtseverlere değil, aynı zamanda politikayla yakından ilgilenmeyen yurttaş topluluklarına, kahvehanelerde, otobüs duraklarında, tren istasyonlarında, vapur iskelelerinde ya da sokaklarda bulunan yurttaşlara silahlı ve bombalı saldırılarda bulunmaları böyle bir planın parçaları arasındadır.

İşte faşistler ve işbirlikçileri, «otorite»yi kendilerinin sağlayacağı yolunda demagojilere ve halk düşmanı propagandalara başvururken, son zamanlardaki soygun olaylarını da bu doğrultuda bir gerici propaganda aracı yapmak istemektedirler.

Bu nedenle, sağcı basın ve sağcı partiler soygunlar konusunda spekülasyon yaparak, bunları abartmakta ve kendi emellerine âlet etmek gayreti içine girmektedirler.

Bu gayretlere, sansasyonel haberler vererek satış arttırmak isteyen «boyalı basın» katılınca, adi zabıta vakaları haline gelen bu soygunlar, sanki büyük bir «sosyal ve siyasal» olaymış gibi kamuoyuna yansıtılmaktadır.

Yapılan soygunlardan bir kısmı, siyasal amaçla hiçbir ilgisi olmayan ve hukuk dilinde «adi suç» kategorisine giren gangster girişimleridir.

Geri kalan soygunlardan bir kısmının ise faşist çeteler tarafından yapıldığı, çeşitli olaylarla kanıtlanmıştır. Halen hapishanelerde ve mahkemelerde «silahlı soygun ve gasp» suçundan yargılanan birçok ülkücü bulunmaktadır. Bu soygunların ilk iki türü üzerinde durmaya gerek görmüyoruz.

SİYASETİN YERİNE TERÖRİZMİ GEÇİRMEK

Bunlar dışında, bazı soygunların da kendisine «solcu» diyen, «devrimci» diyen, hatta «Marksist-Leninist» **bilmem nesi** diye koca koca sıfatlar edinen birtakım küçük terörist ve anarşist grupçuklar tarafından yapıldığı anlaşılmaktadır.

Böyleleri, kendi «muhteşem» (!) eylemlerine siyaset süsü vererek, gerçekte ülkücülerin ve tüm gericilerin değirmenine su taşımaktan başka birşey yapmamaktadırlar.

Kırlarda hızla yoksullaşmakta ve mülksüzleşmekte olan küçük burjuvazinin genç kuşaklarının belli bir bölümünün başkaldırı duygularını istismar eden ve bu yoldan bunları kendisine kadro ya da «taban» edinmeye çalışan böylesi gruplar, soygunculuğu, bireysel terörizmi, «silahlı propaganda» denilen terörist küçük burjuva yöntemlerini kendilerine «meslek» edinmekte bu «mesleği», «profesyonel devrimcilik» diye ilan etmektedirler.

Ne var ki, profesyonel devrimcilik» lafıyla peynir gemisinin yürümeyeceğini görünce de, «maaşlarını burjuvaziden almak» üzere soygunlara başvurmaktadırlar. Bu yoldan «eylem» için «e! konulduğu» ya da «kamulaştırıldığı» iddia edilen paralar, gerçekte deklase olmuş bir kısım küçük burjuvanın geçimini sağlamak için kullanılmaktadır. Geri kalan paralar ise bu terörist grupçukların silah satınalması için Mafia ve benzeri gangster örgütlerine, silah kaçaklığını elinde tutan Türk burjuvalarına ve simsarlarına gitmektedir. Böylelikle, «teröristler» tarafından kamulaştırıldığı iddia edilen «burjuvazinin paraları» son tahlilde gene burjuvaziye dönmektedir.

Ama bu devri daim nedeniyle, kendisini «devrimci» sanan birtakım küçük burjuvalar «medar-ı maişet»lerini sağlamaktadırlar.

DEVRİMCİ ÖRGÜTLENME Mİ, LUMPENCE ÖRGÜTLENME Mİ?

Dikkat edilirse, böylesi bir «eylemcilik», gerçekte «devrimcilik» ile «lumpenliğin» kesiştiği ortak bir noktayı simgelemektedir.

Koca koca laflarla birtakım «örgütler» kurup, soygun, bombalama, adam kaçırma faşist avlama, «intikam alma» gibi sadece şiddete dayalı bir «örgütlenme» yapmak, gangsterliği «devrimcilik» yerine geçirmek, kaçınılmaz olarak siyasal örgütlenme yerine lumpen örgütlenmesini benimsemeyi esas almaktadır.

Bilindiği gibi siyasal örgütlenme, kitleler içinde siyasal çalışma yapmayı temel kabul eder. Ve gerçek devrimci örgütlenme, kitleleri bilinçlendiren ve örgütleyen bir anlayışla sistemleşir.

Terör eylemlerini esas alan örgütlenme ise, bir yandan kaçınılmaz olarak kitlelerden kopukluğun ve dar grupların eylemidir, öte yandan güttüğü eylemler bakımından model olarak gangster örgütlenmelerinden ya da espiyonaj örgütlenmelerinden pek farklı olması olanaksızdır.

Nitekim, yakın geçmişte «sol» adına yapılan bu tür şiddet eylemlerinin ya da soygunların faillerinin, başları sıkışınca birbirlerini ihbar ettikleri, hatta birbirlerine silah çektikleri hatırlardadır. 1971'deki İzmir Ziraat bankası soygununa katılanlar, yıllarca sonra Elazığ'da bir orman kulübesinde birbirlerini öldürmemişler miydi? 1974'deki Ceyhan soygununu yapanlar, kaçarken ihtilafa düşüp, aralarından birisi gidip diğerlerini yakalatmamış mıydı?

Gene «sandık cinayeti» diye bilinen olayda, bir «hücre»nin elemanlarının verdikleri emniyet ifadeleri ortada değil midir?

Bütün bu ve benzeri olaylar genellikle gangster filmlerinde rastladığımız türden olaylara pek benzemektedir.

«SOL»LAR ARASINDA «KESKİN DEVRİMCİLİK» YARIŞI

Bu tür eylemleri yapan örgütler arasında kıyasıya bir rekabet de sürmektedir. Kendilerine birer **fiyakalı** isim edinen her küçük terörist topluluğu kısa zamanda «eyleme» geçmekte ve bu «eylemler» parsa toplama, sansasyon yaratma sevdasına düşmektedirler.

Burjuva basını da gerek kendi siyasal amaçları, gerekse ticari çıkarları için, bu tür âdi zabıta vakalarını sansasyonel biçimde vermekte, MC partileri ve onları destekleyen yayınlar ise bundan siyasal olarak yararlanmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Üç beş kişiyi biraraya getirip, ellerine birer tabanca vererek soygun yaptıran böylesi gruplar ise, bütün burjuva basınının ve partilerinin koparttıkları yaygarayı kendilerinin propagandası saymaktadırlar.

Gerçekte ise bu yoldan gericiliğin propagandası yapılmakta, küçük terörist grupçuklar ise bir avadanlık olarak kullanılmaktadır.

Kaldı ki, böylesi grupçukların kimler eliyle, hangi gizli servisler tarafından manüple edildikleri ya da aralarında ne gibi unsurları barındırdıkları da düşünülmeye değer bir konudur.

Terörist grupçuklar arasındaki keskinlik yarışı ve onların gençlik içinden «taban» bulma ya da kadro devşirme gayretleri, çok açık bir biçimde egemen sınıflara ve onların faşist ya da diğer gerici özlemlerine hizmet etmektedir.

Yayınevleri ve Dağıtıcıların Ortak Protestosu

Hükümetin özellikle sıkıyönetim ilanından itibaren giderek yoğunlaşan kitap ve dergi yasaklama ve toplatma kararlarını protesto etmek amacıyla yayınevleri, dergi ve dağıtımcılar ortak bir metin hazırlayarak Başbakan'a gönderdiler. Aynı zamanda yurtiçi ve dışında da pekçok örgüt ve kuruma gönderilen ve basına dağıtılan metnin altına Gazetemiz de imza attı. Söz konusu mektubu aynen yayınlıyoruz:

Sayın Bülent Ecevit
Başbakan
ANKARA

Bilindiği gibi, Türkiye'de ilerici ve demokratik yayınlar, öteden beri, maddi ve ekonomik sıkıntıların yanısıra, anayasal ve demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayan uygulamaların baskısı altında bulunmaktadır.

Durum böyle iken, son aylarda bu baskıların gitgide yoğunlaşmasına, ilerici ve demokratik niteliği sugötürmeyen yayınların yasaklanmasına, dergilerin kapatılmasına, kovuşturmaların birbirini izlemesine, üzerinde tek bir yayın bulunan insanların bile gözaltına alınmasına, basın-yayın hak ve özgürlüklerinin özüne yönelik uygulamalara tanık olunmaktadır.

Türkiye'de zaten öteden beri kısıtlı olan demokratik özgürlükler bu son uygulamalarla birlikte daha da kullanılamaz bir duruma gelmektedir. tüm bu uygulamalar İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ne, Helsinki Nihai Senedi'ne, Avrupa İnsan Hakları ve Ana Özgürlükleri Sözleşmesi'ne, anayasal ve demokratik hak ve özgürlüklere aykırıdır.

Yayın hayatını kısıtlayan bazı anti-demokratik yasa maddelerinin kaldırılması yönünde, halkımızın temel istemlerine uygun olarak, yargı organlarında belirgin bir eğilimin ortaya çıktığı şu dönemde, biz yayıncılar ve dağıtımcılar olarak, bu tür uygulamalara bir an önce son verilmesini isteriz.

Saygılarımızla.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER

(Baştarafı 9. Sayfada)

malarda ülkemizde hakim sınıfların durumu, dünya ve Türkiye'deki gelişmeler, «olağanüstü durum»un emekçilere ne getirdiği, ne getireceği, faşist terör, MHP, ÜGD gibi milliyetçi örgütlerin planlı saldırıları, provokasyonları, gizli açık servislerle ilişkileri, sosyal-demokrasi, sosyal-demokrat ağırlıklı hükümetin tutarsız davranışları, tutumu, demokrasi güçleri ve demokrasi güçleri arasındaki olumsuzluklar, antifaşist mücadelenin önemi, temel demokratik haklar, mazlum milletin ulusal demokratik hakları, siyasal iktidar için Demokratik Halk Cephesi, Demokratik Halk İktidarı nedir, ne değildir, sosyalist birlik, işçi sınıfının ve emekçi halkın kazanımları, köylülük ve çeşitli sorunları, 1 Mayıs, 1979 Kısmî senato seçimleri, vb. konuları izliyoruz. Şimdiye dek henüz güçbirliği halinde bir başka siyasi çizgiyle ortak toplantı yapılmadı. O toplantılara sıra geldiğinde, ortak olarak saptanacak ilkeler ve konular üzerinde yoğunlaşacağız.

BİRLİK: Bu kampanyanın sloganlarını açıklar mısınız? Hangi ana fikir, hangi özdeyiş etrafında bu kampanyayı yürütüyorsunuz?

A. GEZER: Bu kampanyanın ana sloganı «Demokratik Hak ve Özgürlükler İçin İleri» dir. Kampanya bu ana temelin üzerinde yükseliyor ve yürütülüyor. Eylem birliği dışında yaptığımız toplantılarla salon duvarlarını süsleyen dövizleri ve öne konulan sloganları şöyle özetlemek mümkün: «Demokratik Hak ve Özgürlükler İçin İleri», «Demokratik Haklar İçin İleri», «İş, Ekmek, Sıkıyönetime Nihayet», «Demokratik Türkiye», «MHP, ÜGD Kapatılsın», «Faşist Odaklar Dağıtılsın», «Eşit İşe, Eşit Ücret», «Yaşasın Sosyalist Vietnam» «Faşizme Karşı Birleşelim» dir. Tabii buna karşılık partimizin öteden beri savunageldiği alameti farikası olmuş sloganlar da var. Örneğin, «Faşizme Geçit Yok», «İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği», «Bayrağımız Sosyalizm, Sendikamız DİSK», «Kurtuluşumuz Sosyalizm, Silahımız Parti», «İş, Ekmek Hürriyet Sömürüye Nihayet» gibi. Eylem birliği halinde yapılacak toplantı ve bildirilerde ise sloganlar ortaklaşa saptanacaktır.

BİRLİK: Yukarıda sözünü ettiğiniz olağanüstü durum içinde kampanya nasıl yürütülüyor? Yani, bu parti eylemine baskılar, saldırılar oluyor mu?

V. GÜRCAN: Evet. Baskılar, saldırılar her zaman için sözkonusu. Böylesi saldırı ve baskılar yürüttüğümüz geçmiş dönemdeki kampanyalar boyunca da görüldü, üyelerimiz ve partimizin sempatizanları için, böylesi saldırılar, baskılar adeta günlük olaylar haline geldi. Gün geçmiyor ki kampanya yürüttüğümüz illerden bir arkadaşımızın tutuklandığı, yöneticilerin gözaltına alındığı şu il veya ilçedeki örgütümüzün faşistlerce kurşun yağmuruna tutulup, bombalandığı haberini almayalım. Örneğin bu kampanya ile birlikte İzmir il örgütümüzde 5 arkadaşımız birlikte yaralandı. Saldırı ister faşistlerden, ister maoculardan, isterse provokatörlerden gelsin, nerden gelirse gelsin saldırıdır.

BİRLİK: Sıkıyönetim bölgelerinde güçlüklerle karşılaşıyor musunuz?

A. GEZER: Evet. Bu illerde örgütlerimizin bildiri dağıtımına engel olunduğu, partimizi destekleyen yayınları okuyanların gözaltına alındığını duyuyoruz. Sözünü ettiğiniz onüç ile gelince, buradaki uygulamalarda birbirini tutmuyor. Örneğin Sivas'ta sıkıyönetim görevlisi il başkanımızı çağırıp, «toplantı yapmaya kalkmamalarını» sıkı sıkı «öğütleyebiliyor». Gaziantep il örgütümüzde bildiri dağıtımına izin verilmiyor ama, salon toplantısına veriliyor. İstanbul'da iki farklı bildirimizin dağıtımı üstüste sıkıyönetim tarafından önlendi. Bu siyasal çalışmamızı engellemektedir.

Kars'ta ise biliyorsunuz bütün siyasi faaliyetler dahi yasaklandı. Kaldı ki, bu yasaklamalar bir tek onüç ilde de sınırlı kalmıyor. Devletin kolluk kuvvetleri ve resmi görevliler sıkıyönetim ile birlikte derhal sıkıyönetimin psikolojisi içine giriyorlar ve sıkıyönetim varmış gibi davranıyorlar. Ama bizim kampanyamızın amacı zaten demokrasi içindir. Anti-demokratizme karşıdır. Bu uygulamalar olmasaydı, kampanyamızın gereği de olmazdı.

BARIŞ KONSEYİNİN MÜCADELESİ

(baştarafı 12. sayfada)

DBK, silahlanma yarışına karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası olarak, uluslararası gerginliğin emperyalistler tarafından arttırılmasına karşı eyleme geçme gereğini duymuş ve Başkanlık Komitesi'nin 1978 Haziran'ında Moskova'da yaptığı toplantıda «Detant'ın Kazanımlarını Koruyalım! Soğuş Savaşa Geri Dönüşü Önleyelim» çağrısını yaparak yeni bir kampanya başlatmıştır. Bu kampanya halen sürmektedir.

ANTİ-NÖTRON KAMPANYA

Dünya Barış Konseyi'nin bugün en güçlü kampanyalarından birisini de Nötron bombasının imaline, depolanmasına ve kullanılmasına karşı başlattığı eylemdir.

Nötron bombasının kesinlikle yasaklanması için Dünya Barış Konseyi'nin başlatmış olduğu mücadele, her geçen gün daha fazla sayıda ülkenin daha fazla sayıda kitlelerini kucaklamakta ve tüm savaş aleyhtarı, barışsever ve hümanist güçlerin desteğini kazanmaktadır.

GÜVENLİK VE İŞBİRLİĞİ İÇİN

Dünya Barış Konseyi'nin mücadeleleri arasında, Afrika ve Asya' da güvenlik ve işbirliğinin desteklenmesi ve güçlendirilmesi konusundaki uğraşlar da yeralmaktadır.

Gerek Barış ve Yumuşama doğrultusunda, gerekse güvenlik ve işbirliği yolunda tarihsel toplantılardan birisi olan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın desteklenmesi, Helsinki Nihai Belgesi'nin ilkelerini etkince hayata geçirilmesi için DBK yorulmak bilmez bir çaba sürdürmektedir.

Bu amaçla, Helsinki ve Belgrad Konferansları üzerine DBK tarafından bir dizi uluslararası ve ulusal barış forumu düzenlenmiştir.

Aynı şekilde, Konsey, Asya'da barış ve güvenliğin güçlendirilmesi, kıtadaki savaş aleyhtarı emellere ve girişimlere karşı mücadele edilmesi amacıyla Asya barış güçlerini kapsayan önemli bir uluslararası konferans düzenlemiş, bu konferansın kararları ışığında, Asya'da barış ve güvenlik doğrultusundaki eylemlerini yoğunlaştırmıştır.

Dünya Barış Konseyi'nin çeşitli alanlarda geçmişte ve günümüzde gerçekleştirmiş olduğu eylemleri özetlemeye devam edeceğiz.

İZMİT TOPLANTISI

(Baştarafı 10. Sayfada)

rilen anti-demokratik girişimlerin hayatı çekilmez hale getirdiğini, bundan parsayı toplayanın başta AP olmak üzere MC'ciler, tüm gericiler olduğunu, son yapılan belediye seçimlerinin, halkın nasıl hızla CHP'den soğuduğunu gösterdiğini belirtmiş ve sözlerine özetle şöyle devam etmiştir:

«CHP'yi vaktiyle 'umut' olarak görenler şimdi onun kendilerini kurtaramayacağını anlamakta ve kitleler halinde yeni arayışlara yönelmektedirler. Ama bu arayışlarında **yeniyi** bulduklarını söylemek çok güçtür. Biz sosyalistler her şeyden önce doğru ve gerçekçi bir tespit yapmakla yükümlüyüzdür. Kimileri milyonlara yol gösterdiklerini alelusul iddia ediyorlar ama Aralık 77 yerel seçimlerinden bu yana boşalan yerler için yapılan seçimlerin hemen hiç birinde seçmenlere sosyalist alternatif götürülmedi. Böyle olunca da CHP'yi onu iktidarda tanıyıp öğrenen ve bezen kitleler, hem bilinç aşamasına yönlendirilemediklerinden, hem de çaresizliklerinden, eskiden bir hayli canları yanmış olduğu halde yine gerici partilere teveccüh ettiler. Sosyal demokrasinin ne olduğunun, yani burjuvazinin reformist alternatifi olduğunun ve amacının bu düzeni ayakta tutmak olduğunun kitlelerce anlaşılması elbetteki olumlu bir gelişmedir. Ama bundan olumlu sonuçlar çıkartabilmek için kitlelere sosyal demokrasiden daha ilerisini de göstermek gerekir. Bu yapılmazsa, artık onlara kendi iktidarlarından, emekçilerin yönetime gelmelerinden başka çare olmadığı gösterilmezse gösterilemiyorsa, kitlelerin kendiliğinden yükselen tepkileri tersine gelişmelere de yol açabilir.»

Önümüzdeki en büyük tehlikenin bu olduğuna dikkati çeken Kaçmaz, bu noktada sorumluluğun sadece ve sadece sosyalistlere düştüğünü, artık en yitirmeksizin yığınlara güvenilebilecek bir toplumsal cazibe merkezi, sosyalizme sempati duyan yüzbinleri kendi etrafına toplayacak bir alternatif göstermenin en acil görev olduğunu, bu nedenle yığınsallaşmanın, proletarya içinde hızla kök salıp emekçilere mal olmanın, Partinin, Partililerin önündeki başlıca hedef haline geldiği, bunun, aynı zamanda faşist zorbalığa ve gericiliğin saldırılarına karşı demokrasi mücadelesinde başı çekerek sağlanabileceğini söyleyerek sözlerine son vermiştir.

Paris Komünü 108. Yılında

18 Mart 1871 dünya tarihinde önemli bir siyasal olaydır. Tarihe Paris Komünü olarak geçen bu olayın objektif ve bilimsel incelenmesini özetleyen bir yazıyı aşağıda bulacaksınız.

BİRLİK

Fransa-Prusya savaşı sonunda 2 Eylül 1870'de Fransa İmparatoru III. Napoleon, ordusu ve genarelleriyle birlikte, Prusya ordusuna teslim olmuştu. 4 Eylül'de Paris halkı ayaklanarak İmparatorluk rejimini devirmiş ve Fransa'da üçüncü kez Cumhuriyet ilân edilmişti. Yeni cumhuriyetin imparatorluk dönemine göre farkı, içinde orta sınıftan da ilerici temsilcilerin bulunmasıydı. Yeni hükümet Fransa'yı işgal eden Prusya'ya karşı bir savaşın örgütlenmesi çabalarına girdiyse de bunda başarılı olamadı. Prusya orduları Paris önlerine kadar gelmiş ve Paris'i kuşatmışlardı. Burjuvazi giderek gelişen Paris halkının bilinci ve mücadelesi karşısında korkarak Paris'i Prusya'ya teslim etmeyi daha uygun görmüştü. Cumhuriyet orduları Prusya karşısında yenilgi üzerine yenilgi alıyorlardı. 28 Ocak 1871 yılında Prusya ile ateşkes imzalandı. 8 Şubat'ta seçimler yapıldı ve burjuvazinin en gerici kesimi başa geçerek Thiers Başkanlığında bir hükümet kuruldu.

Yeni hükümetin ilk işi, Prusya ile onur kırıcı bir anlaşma imzalamak oldu. Ardından 18 Mart'ta Paris halkının kendini korumada kullandığı topları çalmaya kalkıştı. Bu olay bardağı taşıran son damla oluyordu. Paris işçi sınıfı ve Ulusal Muhafız Örgütünün ileri kesimleri ayaklanarak *Komün'ü* yani tarihteki ilk işçi hükümetini ilân ettiler.

KOMÜN'ÜN BAŞARILARI

Komün ilân edildikten sonra bir dizi değişiklikler yapılmaya başlandı. İlk olarak muvazzaf ordu kaldırılarak yerine silahlı halkın oluşturduğu milisler geçirildi. Zaten Paris'in kuşatmada Prusyalılara karşı direnebilmesinin tek nedeni, muvazzaf orduyu başından atması ve çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu Muhafız Örgütü'nün kurulmasıydı. Komün'ün ilk kararı bu olguyu kurumlaştırmak oluyordu.

Komün genel oyla kısa süreler için seçilen ve halka karşı sorumlu olan belediye meclisi üyelerinden oluşuyordu. Bu meclis hem yürütme, hem de yasama yetkisine sahipti. Buna bağlı olarak polis örgütünün elindeki tüm siyasi yetkiler alınıyor, Komün'ün sorumluluğuna devrediliyordu. Ve bütün kamu görevlerinin *işçi ücretleri* karşılığında görülmesi kararlaştırılıyordu.

Diğer görevliler gibi yargıçlar da seçimle işbaşına geliyorlardı ve görevlerine son verilebilecekti. Bütün eğitim kurumları parasız ve halka açık olacaktı. Eğitime kilisenin ve devletin her türlü müdahalesi ortadan kaldırılıyordu.

Komün'ün geliştirmeye vakit bulup başaramadığı ulusal örgütlenme taslağına göre en ufak köylerin dahi siyasi örgütlenme biçimi Komün olacaktı, kırsal bölgelerde muvazzaf ordunun yerine çok kısa süreyle görevlendirilen bir ulusal milis görevlendirilecekti. Her bölgenin taşra Komünleri kendi ortak işlerini merkezi şehirde toplanan bir temsilciler meclisi eliyle yürütecekler, bu bölge meclisleri de Paris'teki Ulusal Delegasyon'a delegeler yollayacaklardı.

Komün'ün amacı sömürücü sınıf mülkiyetine son vermekti... Üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduranlar mülksüzleştirilecek ve çoğunluğu oluşturan emekçi sınıfların devleti kurulacaktı.

MARKS VE KOMÜN

Marks başladığı andan itibaren Komün'ü destekledi, sadece desteklemekle kalmayıp, Komün'ün örgütlenmesinde de önemli rol aldı, bu girişimin başarıya ulaşması için elinden geleni yaptı. Marks Komün'den birkaç ay önce 9 Eylül 1870 yılında Enternasyonal İşçi Birliği'nde Fransa-Prusya savaşı üzerine sunduğu ikinci bildiride şöyle diyordu: «Fransız işçi sınıfı son derece güç koşullar altında hareket etmektedir. Düşmanın neredeyse Paris kapılarına dayandığı bugünkü kriz anında yeni hükümeti devirmeye kalkmak büyük çılgınlık olur. Fransız işçileri yurttaşlar olarak görevlerini yerine getirmektedirler; fakat, aynı zamanda, Fransız köylülerinin Birinci İmparatorluk anılarıyla kendilerini aldatmamasına dikkat etmelidirler. Onların işi geçmişi tekrarlamak değil, geleceği inşa etmektir. İşçiler, kendi sınıf örgütlenmeleri için cumhuriyetci özgürlüğün imkanlarını geliştirme yönünde sükûnetle ve kararlılıkla çalışmalıdırlar. Bu onlara Fransa'nın yeniden dirilmesi ve hepimizin ortak görevi için, taze ve muazzam bir güç sağlayacaktır. Cumhuriyetin kaderini işçilerin gayreti ve aklı tayin edecektir.»

Marks, Komün önceleri bunları söylemesine rağmen, 18 Mart'ta Londra'da Komün haberini alınca olanca gücüyle komüncülere yardıma koştu. Dünyanın enternasyonel şubeleri bulunan her yerine yüzlerce mektup göndererek uluslararası işçi sınıfına 18 Mart Paris Komünü'nün anlamını açıkladı ve Komün'ün desteklenmesi için çağrılarda bulundu. Öte yandan, Marks ve Engels Paris'e özel ulaklar göndererek önerilerini ve öğütlerini sözlü olarak Komün'cülere (Komünarlara) ilettiler. Bu iş gerçekten güçtü, çünkü, Komün yönetiminde bulunan Proudhon'cu ve Bakunin'ci anarşistler Marks'ın gönderdiği önerileri dikkate almıyorlar ve kararların çıkartılmasını yavaşlatıyorlardı.

Bilime göre, işçi sınıfı, tüm emekçilerin çıkarları doğrultusunda işlemek ve çoğunluğun demokrasisini ve iktidarını sağlayacak üst yapı mekanizmasını kendi biliminin öngördüğü şekilde yeni baştan inşa etmek zorundaydı. Sınıf tarihinin daha sonraki pratiği, bu düşünsel gücü maddi güce dönüştürdü.

KOMÜN'ÜN YENİLGİSİ

Paris Komünü'nün ömrü uzun olmamıştı, 70 gün süren Komün kan ve ateşle bastırılmıştı. Yiğit Fransız Komünarları Prusya'yı desteğine alarak saldıran burjuvaziye karşı Komün'ü karış karış savundular. Komün'e saldıran düşman, çatışmadan sağ çıkan Komünarların hemen hepsini kurşuna dizdi. Komün destanı kanlı bir şekilde son buluyordu ama işçi sınıfına büyük deneyimler bırakarak.

Marks, Komün deneyini sadece Fransız işçi sınıfına özgü bir olay değil dünya çapında işçi sınıfının tarihsel bir deneyimi olarak değerlendirerek, bunu 1871 yılında kaleme aldığı *Fransa'da İç Savaş* adlı yapıtında genelleştirerek işçi sınıfının devrim ve devlet sorununu temellendirdi. Manifesto'nun 1872 baskısına Marks ve Engels'in yazdıkları önsözde Komün deneyinden elde ettikleri «işçi sınıfı, hazır devlet mekanizmasını basitçe üstlenip onu kendi amaçları için kullanamaz» sonucunu belirttiler.

8 MART ve

DKB Kuruluş Toplantısı

DKB Genel Başkanı Yıldız Kurtuluş

Demokratik Kadın Birliği'nin toplantısı 8 Mart günü Bursa'da yapıldı. Kadınların uluslararası dayanışma günü olan 8 Mart'da bu kuruluşun kutlanması, aynı zamanda günümüzde giderek kısıtlanan demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi açısından da bir anlam kazanıyordu. Zaten kuruluş bildirisinde DKB, 9 ilde yapılacak olan kuruluş toplantılarının, aynı zamanda demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde ileri bir adım olacağını belirtmişti.

Bursa toplantısını bir konuşmayla açan Demokratik Kadın Birliği Genel Sekreteri Suzan Üstün, kadınların 8 Mart'da and içerek mücadelelerini her geçen gün daha azim ve kararlılıkla ve daha geniş kitleler halinde sürdürdüklerini ve bu mücadelenin başarıya ulaşana kadar devam edeceğini dile getirdi.

Daha sonra alkışlarla kürsüye gelen Genel Başkan Yıldız Kurtuluş; 8 Mart'ın anlamını ve önemini, kadınların mücadelesinin kısa bir tarihçesini, UDKF (Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu) öncülüğünde uluslararası kadın hareketinin ve dayanışmanın bugün vardığı boyutları, özellikle içinde bulunduğumuz demokratik hak ve özgürlüklerin giderek kısıtlandığı bugünkü ortamda Türkiye'li kadınların üzerine düşen görevi dile getirdi.

Yıldız Kurtuluş konuşmasını şöyle sürdürdü:

«Kadınlar sınıflı toplumda en çok sömürülenlerdendir. Kadınlarımız uzun yıllar boyunca içine itildikleri şartlar ve uğradıkları şartlanmalarla en güç politize olan, en geç aktivite gösteren bir kesimdir. Fakat artık ülkemiz kadınları, ezilen cins olmalarını kader olarak sunan hakim ideolojiye karşı çıkmaktadır. Emekçi kadınlar kötü çalışma ve yaşama koşulları karşısında suskun kalmaktadırlar. Demokratik kadın hareketinin gelişiminin vardığı noktanın ve taşıdığı potansiyelin en açık göstergesi ise Demokratik Kadın Birliği'nin kuruluşudur.»

Yıldız Kurtuluş Demokratik Kadın Birliği'nin demokrasi mücadelesine yaklaşımını da şöyle dile getirdi:

«Çıkarı faşizmden yana olan güçler karanlık düzenlerini hazırlayacak çabaların içindedirler. Pervasızca cinayetler işliyor, katliamlar düzenliyorlar. Cesaretle devam ediyorlar, çünkü faşizmin eylemlerinin önünü kesmek üzere, gerçek yüzü çoktandır açığa çıkmış olan terör örgütlerinin halen dağıtılması sağlanmış değildir.

Faşist saldırganların odakları dağıtılacağına, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırıldığı bir dönemi yaşıyoruz. Mevcut demokratik hak ve özgürlükler geriletilmekte tehdit altında tutulmaktadır. Emekçilerin geçmişte canları pahasına kazandıkları, özgürlüklerin çiğnenmesi, faşist teröre karşı bir tedbir olarak açıklanamaz. Demokratik haklar zedelendikçe, ilerici yayınlar yasaklanıp demokratip örgütler üzerindeki baskılar arttıkça faşist hareketin sözcüleri memnuniyetlerini açıkça ifade ediyorlar.

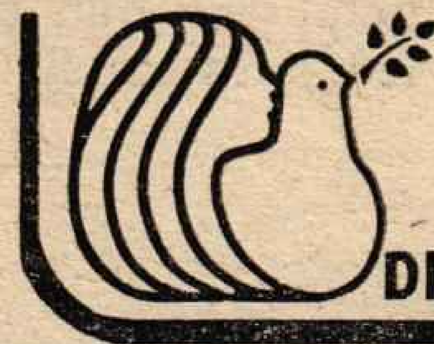
İşte böyle bir anda demokrasi güçleri son derece önemli görevlerle karşı karşıyadır. Bir yandan faşist tırmanışı durdurmak, diğer yandan bununla birlikte demokratik hak ve özgürlükleri korumak için demokrasi güçlerinin

birliğinin sağlanması zorunludur. Örgütümüz, demokrasi mücadelesinde tutarlılıkla yeralmaya, demokrasi güçlerinin birliğini savunarak bunun gereklerine uymaya ve bütün gücüyle demokratik hak ve özgürlükleri korumak için mücadele vermeye hazırdır.»

Konuşmasında değişik meslekteki kadınların sorunlarını da dile getiren Yıldız Kurtuluş, kadınların sorunlarının çözüme ulaşması için ilk şartın örgütlü mücadele vermek olduğunu; kadınlarımızı barış, demokrasi ve eşitlik mücadelesinde biraraya getirmeyi amaçlayan Demokratik Kadın Birliği'nin, tüm kadınları bu mücadeleye omuz vermeye çağırdığını söyleyerek sözlerini bitirdi.

Toplantıda, DKB korosu ve Melike Demirağ türküler söylediler. Halk oyunları gösterisi, Güney Akad'ın sunduğu şiirler, slayt gösterisi ile kadın hareketi tarihi de toplantıda yer aldı. Ayrıca toplantıya gelen çok sayıda mesaj program arasında okundu.

DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ

8 MART DÜNYA KADINLAR GÜNÜ KUTLAMA TOPLANTILARI

8 Mart 1979	BURSA
10 Mart 1979	ANTALYA
	SAMANDAĞ
	GÖNEN
	SAKARYA
	TURHAL
11 Mart 1979	KARASU
	AYDIN
17 Mart 1979	BARTIN

birlik

Sahibi: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi adına Ahmet Kaçmaz — Sorumlu Müdür: Ali Aktürk — Yönetim Yeri: Parmakkapı Tel Sok. 2/4 Beyoğlu/İST. — Abone bedeli: 6 Aylık: 225 TL., 1 Yıllık 450 TL. yurt dışı iki katıdır. Avrupa Temsilciliği: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen 1 Postfaach: 5322 Federal Almanya — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Kontro Nr: 020 - 1640 Giessen - Deutschland — Baskı: Kültür Matbaacılık — Dizgi: Evren Matbaası - S.B.T.: 13.3.1979